

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TECHNIKI

JAWNE

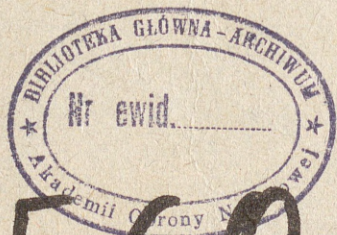
POUFNE

Egz. Nr 1

Mjr dypl. Zdzisław KURASIŃSKI

**ZABEZPIECZENIE TECHNICZNE MOBILIZACYJNEGO
ROZWINIĘCIA SKADROWANEGO PUŁKU
ZMECHANIZOWANEGO**

55682

WARSZAWA

CZERWIEC

1987

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

**WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TECHNIKI**

JAWNE

POUFNE

Egz. Nr .....

Mjr dypl. Zdzisław KURASIŃSKI

**ZABEZPIECZENIE TECHNICZNE MOBILIZACYJNEGO
ROZWINIĘCIA SKADROWANEGO PUŁKU
ZMECHANIZOWANEGO**

55682

WARSZAWA

CZERWIEC

1987

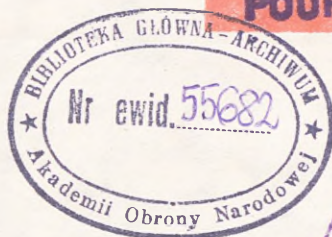
WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH

KATEDRA TECHNIKI

JAWNE

POUFNE

Egz. nr 1

Mjr dypl. Zdzisław KURASIŃSKI

ZABEZPIECZENIE TECHNICZNE MOBILIZACYJNEGO ROZWINIĘCIA

SKADROWANEGO PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO

*Jawne
Archiwum*

28. 01 2003 v

SPIS TREŚCI

Str.

WSTĘP	4
1. ANALIZA IDENTYFIKACYJNO-PROBLEMOWA SYSTEMU ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO MOBILIZACYJNEGO ROZWINIĘCIA PUŁKU ZMECHANIZO- WANEGO O WYSOKIM STOPNIU SKADROWANIA	8
1.1. Organizacja mobilizacyjnego rozwinięcia pułku zmechani- zowanego	8
1.1.1. Charakterystyka pułku zmechanizowanego o wysokim stop- niu skadrowania	9
1.1.2. Zewnętrzne i wewnętrzne uwarunkowania realizacji zadań mobilizacyjnych	11
1.1.3. Zagrożenie oddziaływaniem nieprzyjaciela i jego wpływ na przebieg mobilizacyjnego rozwinięcia pułku	15
1.2. Rola i miejsce służb technicznych w procesie mobilizacyj- nego rozwinięcia pułku	17
1.2.1. Zadania służb technicznych w procesie mobilizacyjne- go rozwinięcia pułku	18
1.2.2. Organizacja i zasady działania elementów bazy mobiliza- cyjnej organizowanych przez służby techniczne.....	24
1.3. Analiza i ocena funkcjonowania istniejącego systemu w zakresie zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku zmechanizowanego o wysokim stopniu skadrowania	28
1.3.1. Wykorzystanie sił i środków służb technicznych	29
1.3.2. Kierowanie zabezpieczeniem technicznym mobilizacyjnego rozwinięcia pułku	33
2. PROPOZYCJE USPRAWNIENIA SYSTEMU ZABEZPIECZENIA TECHNICZ- NEGO MOBILIZACYJNEGO ROZWINIĘCIA PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO O WYSOKIM STOPNIU SKADROWANIA	39
2.1. Propozycje wykorzystania sił i środków służb technicz- nych	39

	str.
2.1.1. Propozycje w zakresie organizacji i działania pułku przyjęcia i rozdziału środków transportowych	40
2.1.2. Propozycje w zakresie organizacji i działania grup ewakuacyjnych przy służbach technicznych	47
ZAKOŃCZENIE	54
WYKAZ LITERATURY	57
ZAŁĄCZNIKI:	
Nr 1. Struktura organizacyjna służb technicznych skadrowanego pułku zmechanizowanego.....	58
Nr 2. Struktura organizacyjna służb technicznych pułku zme- chanizowanego czasu "W"	59
Nr 3. Organizacja przyjęcia i rozdziału środków transporto- wych pobieranych z gospodarki narodowej w ramach MRA...	60
Nr 4. Schemat dostosowania środków transportowych do potrzeb eksploatacji w wojsku i rozwinięcia PRT na bazie za- kładu pracy	61
Nr 5. Organizacja przyjęcia i rozdziału środków transporto- wych na bazie zakładu pracy	62
Nr 6. Schemat organizacji działania GE nr 1	63
Nr 7. Harmonogram realizacji zadań przez GE nr 1	64

WSTĘP

Sytuacja społeczno-polityczna na świecie w ostatnich latach staje się coraz bardziej skomplikowana. Pomimo wielu propozycji i koncepcji rozbrojeniowych wysuwanych przez państwa socjalistyczne nie ulega ona poprawie a wręcz przeciwnie, w wyniku stałego dążenia państw zachodnich /a szczególnie Stanów Zjednoczonych/ do dominacji w świecie ulega zaostrzeniu. Taki kierunek polityki przyjęty przez blok NATO spowodował wyścig zbrojeń na niespotykaną dotychczas skalę. Następuje wprowadzanie na wyposażenie armii zachodnich coraz nowszych generacji broni i środków jej przenoszenia /w tym różnorodnych systemów rozpoznawczo-uderzeniowych/ oraz sprzętu technicznego.

Taki wzrost zagrożenia zmusza państwa socjalistyczne w tym i Polskę do utrzymywania dużej ilości dobrze wyszkolonych i wyposażonych w nowoczesną technikę wojskową sił zbrojnych, których podstawowym celem jest obrona własnego kraju.

Ze względów ekonomicznych państwa, struktury organizacyjne oraz stopień ukończenia poszczególnych jednostek w siłach zbrojnych PRL jest zróżnicowany. Część z nich znajduje się w pełnej gotowości bojowej do natychmiastowego wykonania zadań bojowych, część osiąga zdolność bojową w bardzo krótkim czasie, natomiast innym jednostkom potrzeba tego czasu na osiągnięcie gotowości bojowej znacznie więcej. W jednostkach wojskowych, których struktury organizacyjne są słabo rozbudowane - szcątkowe a tym samym i stopień ukończenia bardzo niski w czasie rozwijania sił zbrojnych zachodzi potrzeba przebudowy tych struktur czyli uzupełnienia do pełnych etatów szczególnie ludzi i środków transportowych. Innymi słowy aby osiągnąć pełną gotowość bojową do wykonania zadań muszą one dokonać mobilizacyjnego rozwinięcia.

Z uwagi na stopień ukończenia stanem osobowym w stosunku do etatów wojennych jednostki wojskowe dzielą się na: rozwinięte, o niepełnych stanach osobowych, skadrowane i nowoformowane.

W swojej pracy rozważam problemy zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku zmechanizowanego o wysokim stopniu skadrowania, który w przedstawionym podziale mieści się w jednostkach skadrowanych a charakteryzuje się tym że jego ukończenie stanem osobowym wynosi poniżej 15%.

Celem prezentowanej pracy jest przedstawienie zasadności funkcjonowania systemu zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku zmechanizowanego o wysokim stopniu skadrowania i wypracowanie propozycji usprawniających działanie tego systemu.

Aby osiągnąć założony cel pracy koniecznym stało się udzielenie odpowiedzi na następujące pytania badawcze:

1. Co to jest system zabezpieczenia technicznego i jaki jest cel jego funkcjonowania?
2. W jaki sposób nieprzyjaciel może oddziaływać na ten system i jakie należy zastosować przedsięwzięcia w celu zachowania jego żywotności?
3. Jakie są zadania służb technicznych w procesie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku?
4. Jak~~o~~ usprawnić organizację i funkcjonowanie systemu aby był on uniwersalny i żywotny w każdej sytuacji?

W celu odpowiedzi na powyższe pytania w prezentowanej pracy zastosowano następujące metody badawcze: analizę literatury przedmiotu badań, naukową obserwację, badania sądów /opinii/ i modelowanie opisowe.

1. Analiza literatury przedmiotu badań

Głównym założeniem w zastosowaniu tej metody było krytyczne podejście do obowiązujących ustaleń: zarządzeń zawartych przede

wszystkim w instrukcjach traktujących o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek jak i również skonfrontowanie tych zarządzeń z warunkami ich realizacji w praktyce. Dostępna literatura problem zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk traktuje zbyt ogólnie i teoretycznie. Brak jest konkretnych opracowań dotyczących praktycznego rozwiązania tych problemów lub sugestii w stosunku do charakterystycznych garnizonów czy specyfiki jednostek skadrowanych.

2. Metoda naukowej obserwacji

Zastosowanie tej metody pozwoliło mi na uzyskanie konkretnych wyników w konfrontacji założeń teoretycznych z praktyką. Praca na stanowiskach technicznych w jednostkach skadrowanych przez okres dwunastu lat i nabyte doświadczenie umożliwiły mi sformułowanie propozycji usprawnienia systemu.

3. Metoda badania sądów /opinii/

Zastosowanie tej metody pozwoliło mi na obiektywne ukształtowanie poglądu odnośnie planowej organizacji i realizacji przedsięwzięć zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku. Z wielu spotkań i rozmów z szefami służby czołgowo-samochodowej i zastępcami dowódców pułków do spraw technicznych 3DZ wyniosłem przekonanie, że funkcjonujący system jest przydatny pod warunkiem jego elastycznego zastosowania w stosunku do specyfiki danej jednostki i warunków jej mobilizacyjnego rozwinięcia.

4. Metoda modelowania opisowego

Metoda ta umożliwiła mi wyeksponowanie roli jaką w procesie mobilizacyjnego rozwinięcia odgrywają elementy bazy mobilizacyjnej organizowane przez służby techniczne. Dzięki zastosowaniu tej metody stało się możliwe:

- sprecyzowanie koncepcji usprawnienia działania punktu przyjęcia i rozdziału transportu,
- przedstawienie modelu działania grup ewakuacyjnych służb technicznych.

Praca składa się z wstępu, dwóch rozdziałów, zakończenia i załączników.

We wstępie dokonano sprecyzowania celu pracy i ustawienia problemu badawczego. Scharakteryzowano również metody badawcze jakie wykorzystano w prezentowanym opracowaniu.

W rozdziale pierwszym dokonano analizy obecnie funkcjonującego systemu zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia z uwzględnieniem możliwego oddziaływania nieprzyjaciela. Oceniono również przydatność tego systemu w praktycznym zastosowaniu dla pułku o wysokim stopniu skadrowania.

W rozdziale drugim przedstawiono propozycję usprawnienia systemu zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku o wysokim stopniu skadrowania głównie w zakresie wykorzystania sił i środków służb technicznych, a także propozycję organizacji i działania elementów bazy mobilizacyjnej organizowanych przez te służby.

W zakończeniu dokonano podsumowania rozważanych w pracy problemów związanych z prawidłowym funkcjonowaniem systemu zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku o wysokim stopniu skadrowania.

1. ANALIZA IDENTYFIKACYJNO-PROBLEMOWA SYSTEMU ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO MOBILIZACYJNEGO ROZWINIĘCIA PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO W WYSOKIM STORNIU SKADROWANIA

System zabezpieczenia technicznego jest jednym z podstawowych podsystemów ogólnego systemu zabezpieczenia działań wojsk, decydującym o gotowości i zdolności wojsk do wykonania zadań. Jego celem jest utrzymanie w stałej sprawności technicznej uzbrojenia i sprzętu technicznego umożliwiającej ich natychmiastowe użycie jak również odtwarzanie tej sprawności w razie uszkodzenia. Do głównych zadań zabezpieczenia technicznego należy ponadto zaopatrywanie wojsk w uzbrojenie i sprzęt techniczny, amunicję, zestawy remontowe, a także bojowe i techniczne środki materiałowe.

1.1. Organizacja mobilizacyjnego rozwinięcia skadrowanego pu

Przejście pułku zmechanizowanego ze struktury czasu pokojowego na strukturę czasu wojennego następuje w drodze mobilizacyjnego rozwinięcia, które jest integralną częścią składową procesu osiągnięcia przez wojska wyższych stanów gotowości bojowej. Istota mobilizacyjnego rozwinięcia pułku polega na harmonijnym i zorganizowanym włączeniu do istniejących załączkowo lub tworzonych od nowa pododdziałów: żołnierzy rezerwy i pojazdów mechanicznych, maszyn inżynierskich i innych urządzeń pobieranych z gospodarki narodowej z uwzględnieniem ustalonych terminów.

Mobilizacyjne rozwinięcie pułku zmechanizowanego o wysokim stopniu skadrowania, podobnie jak i pozostałych jednostek wojskowych, może w zależności od stopnia narastania napięcia polityczno-militarnego odbywać się etapami - w miarę wprowadzania wyższych stanów gotowości bojowej lub z pominięciem kolejnych etapów. Może ono być

jest kompania zabezpieczenia w skład której wchodzi 2-3 plutony ochrony, pluton remontowy i pluton zaopatrzenia. Spełnia ona rolę pododdziału ochrony i jest rozformowana z chwilą rozpoczęcia mobilizacyjnego rozwinięcia pułku, ponieważ jej stan osobowy rozdzielony jest na załączki do innych pododdziałów. Ogółem stan osobowy pułku zmechanizowanego o wysokim stopniu skadrowania wynosi ok. 70 żołnierzy zawodowych i 120 żołnierzy służby zasadniczej /w tym 15 żołnierzy zawodowych i 20 żołnierzy służby zasadniczej służb technicznych/. Ze struktury czasu wojennego wynika, że potrzeby mobilizacyjne takiego pułku wynoszą prawie 90% w stanie osobowym /tj. ok. 1800-1900 żoł. i ok. 70% w środkach transportowych /tj. ok. 150 samochodów i przyczep/.

Do zasadniczych czynności realizowanych przez pułk w toku mobilizacyjnego rozwinięcia należą:

- uruchomienie systemu powołania mobilizacyjnego rzutu alarmowego /MRA/, świadczeń osobistych i rzeczowych;
- utworzenie zespołu kierowania mobilizacyjnym rozwinięciem jednostki /ZKMRJ/;
- rozwinięcie takich elementów bazy mobilizacyjnej jak: pośredni punkt zbiórki /PPZ/, punkt kontrolno-informacyjny /PKI/, punkt przyjęcia i rozdziału środków transportowych /PRT/, pododdziałowych punktów wyposażenia /ppw/ i grup ewakuacyjnych /GE/;
- ewakuacja sprzętu bojowego, uzbrojenia i środków materiałowych do rejonu alarmowego;
- przyjęcie mobilizacyjnego rzutu alarmowego, uzupełnienia zasadniczego i włączenia ich w struktury organizacyjne pułku.

Pułk zmechanizowany o wysokim stopniu skadrowania może również realizować zadania jednostki mobilizującej inne jednostki, najczęściej formowane od nowa co wydatnie zwiększa zakres czynności związanych z mobilizacyjnym rozwinięciem.

Do zasadniczych właściwości charakteryzujących pułk zmechanizowany o wysokim stopniu skadrowania pod względem jego możliwości mobilizacyjnego rozwinięcia należą:

- znikoma ilość sił i środków będących w dyspozycji przeznaczonych do zapoczątkowania procesu mobilizacyjnego rozwinięcia;
- duże ilości przechowywanego uzbrojenia i sprzętu technicznego w konserwacji stałej;
- brak możliwości do natychmiastowego opuszczenia miejsca stałej dyslokacji, wyjścia do rejonu alarmowego i prowadzenia w nim mobilizacji.

Z powyższego wynika, że pułk nie jest w stanie własnymi siłami dokonać przejścia, ze struktury pokojowej na wojenną.

W związku z tym na czas mobilizacyjnego rozwinięcia otrzymuje wzmocnienie powołując część sił i środków ramach mobilizacyjnego rzutu alarmowego oraz korzysta ze świadczeń osobistych i rzeczowych powoływanych z gospodarki narodowej. Wysokość świadczeń osobistych i rzeczowych /średnio około 140-160 ludzi i około 40-50 śr. transportowych/ ustalona jest w zależności od potrzeb pułku z wojskową komendą uzupełnień.

1.1.2. Zewnętrzne i wewnętrzne uwarunkowania realizacji zadań mobilizacyjnego rozwinięcia pułku

Rodzaj i zakres zadań związanych z mobilizacyjnym rozwinięciem pułku oraz sposób ich realizacji są uwarunkowane takimi czynnikami jak:

- stopień ukończenia pułku stanem osobowym i śr. transportowymi w czasie pokoju w stosunku do etatu wojennego;
- okresem rozwinięcia mobilizacyjnego pułku;
- trybem powołania uzupełnienia do pułku;
- uwzględnieniem obowiązujących zasad: terytorialności, rejonizacji, kompleksowości i terminowości i jakości uzupełnienia;

- przygotowaniem dowództwa i sztabu do kierowania mobilizacyjnym rozwinięciem pułku;
- współpracą z terenowymi organami administracji państwowej i wojskowej oraz zakładami pracy;
- zorganizowaniem i utrzymaniem sprawnego systemu alarmowania i powiadamiania stanu osobowego pułku.

Zasadniczym czynnikiem warunkującym zrealizowanie zadań mobilizacyjnych pułku i osiągnięcie przez niego pełnej gotowości bojowej w możliwie najkrótszym czasie jest stopień ukończenia w czasie pokoju. Ponieważ jednostki skadrowane mają ten stopień na ogół bardzo niski stąd czas określony na ich mobilizacyjne rozwinięcie jest odpowiednio wydłużony w stosunku do jednostek rozwiniętych i wynosi około dwóch dób. Pułk zmechanizowany o wysokim skadrowaniu w zasadzie posiada 100% uzbrojenia i innego sprzętu bojowego oraz technicznych środków bojowych i materiałowych. Tak więc osiągnięcie przez niego zdolności bojowej uzależnione jest przede wszystkim od czasu przybycia żołnierzy rezerwy i środków transportowych do jednostki, ich przyjęcia i włączenia do odpowiednich pododdziałów.

Znaczny wpływ na wykonanie zadań związanych z mobilizacyjnym rozwinięciem pułku będzie miał okres ich realizacji. Bezwzględnie najbardziej korzystne dla pułku o wysokim stopniu skadrowania będą warunki w których pełną gotowość bojową osiągał będzie etapami w okresie pokoju. Pozwoli to na dokładne zrealizowanie wszystkich zaplanowanych harmonogramem osiągania wyższych stanów gotowości bojowej czynności. Natomiast zdecydowanie niekorzystne warunki wystąpią w przypadku osiągania przez pułk pełnej gotowości bojowej ze stanu stałej gotowości bojowej w okresie wojny. Dochodzi bowiem wówczas do skumulowania wszystkich określonych harmonogramem czynności do wykonania w bardzo krótkim czasie.

Duże znaczenie dla skrócenia czasu osiągnięcia pełnej gotowości bojowej ma tryb powołania żołnierzy rezerwy i środków transportowych na uzupełnienie do pułku. Powołanie tych sił w trybie alarmowym znacznie przyspieszyłoby ten proces ale jest to niemożliwe ze względów organizacyjnych. Do pułku w ramach mobilizacyjnego rzutu alarmowego powołuje się do 20% żołnierzy rezerwy i środków transportowych^{1/} etatowych potrzeb mobilizacyjnych w celu: wzmocnienia posiadanych sił i środków niezbędnych do rozwinięcia bazy mobilizacyjnej, przeprowadzenia ewakuacji do rejonów alarmowych oraz wykonania innych zadań związanych z mobilizacyjnym rozwinięciem. Stosując ten tryb - w dokumencie powołania żołnierza lub dostarczenia środka transportowego termin stawiennictwa określa się "MATYCHMIAST". Obowiązuje on również w przypadku ogłoszenia mobilizacji powszechnej. Tryb zwyczajny powołania wydłuża okres osiągnięcia pełnej gotowości bojowej przez pułk ale zwiększa skrytość podejmowanych działań. W trybie tym powołuje się do pułku skadrowanego zasadniczą część uzupełnienia stanem osobowym i środkami transportowymi.

Istotnym dla osiągnięcia gotowości bojowej pułku w nakazanym czasie jest uwzględnianie w czasie planowania uzupełnienia potrzeb mobilizacyjnych obowiązujących zasad.

a/ zasada terytorialności - polega ona na tym, że do pułku powołuje się żołnierzy rezerwy i środki transportowe z terenu tego województwa, gdzie stacjonuje uzupełniana jednostka. W przypadku braku określonych specjalności żoł. rezerwy i środków transportowych może być stosowane uzupełnianie eksterytorialne tzn. z obszaru innych województw.

1/ Instrukcja o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek wojskowych. Wyd. MON, Warszawa 1982 r., Szt.Gen. 1088/82, s.31.

b/ zasada rejonizacji - polega na tym, że uzupełnianie potrzeb mobilizacyjnych do pułku następuje z jak najmniejszej ilości gmin, miast, dzielnic oraz zakładów pracy i rejonów najdogodniej wystuowanych względem miejsca mobilizacyjnego rozwinięcia.

c/ zasada kompleksowości - polega na nagromadzeniu przez macierzystą wojskową komendę uzupełnień na obszarze stacjonowania pułku niezbędnej ilości specjalistów zapewniającej uzupełnianie jego potrzeb mobilizacyjnych, jak również na zsynchronizowaniu środków transportowych pobieranych z gospodarki narodowej z powoływaniem żołnierzy rezerwy kierowców.

d/ terminowość uzupełniania potrzeb mobilizacyjnych pułku zapewnia się poprzez właściwe zaplanowanie i zorganizowanie niezawodnego systemu doręczania dokumentów powołania, terminowy dowóz żołnierzy do miejsca mobilizacji pułku oraz sprawne ich włączanie w wojenną strukturę organizacyjną.

W czasie pokoju główny wysiłek powinien być skupiony między innymi na przygotowaniu dowództwa pułku i sztabu do sprawnego kierowania mobilizacyjnym rozwinięciem pułku i jednostek powierzonych do zmobilizowania. Szczególną uwagę powinna być zwrócona na zgrywanie zespołów osobowych przeznaczonych do sformowania i pracy w: zespole kierowania mobilizacyjnym rozwinięciem jednostki, pośrednim punkcie zbiórki, punkcie kontrolno-informacyjnym, punkcie przyjęcia i rozdziału środków transportowych, grupach ewakuacyjnych i pododdziałowych punktach wyposażania.

Zasadnicze zamierzenia powinny nakierowane być na przygotowanie mienia i zapasów środków materiałowych do sprawnego ewakuacji do rejonów alarmowych.

Należy również utrzymywać w sposób ciągły współpracę z terenowymi organami administracji państwowej i wojskowej oraz zakładami pracy świadczącymi usługi na rzecz mobilizacyjnego rozwinięcia pułku. Właściwe ukształtowanie tej współpracy ze wszystkimi ogniwami reali-

zującymi i zabezpieczającymi mobilizacyjne rozwinięcie pułku pozwala na właściwy dobór żołnierzy rezerwy na określone stanowiska i środków transportowych pobieranych z gospodarki narodowej.

1.1.3. Zagrożenie oddziaływaniem nieprzyjaciela i jego wpływ na przebieg mobilizacyjnego rozwinięcia pułku

Szczególnie duże znaczenie w przyszłym konflikcie będzie miało sprawne i szybkie operacyjne rozwinięcie wojsk. Od tego która z walczących stron dokona tego szybciej zależeć będzie między innymi końcowy sukces. Wynika z tego, że proces mobilizacyjnego rozwinięcia pułku, który obejmuje przecież powołanie żołnierzy rezerwy i środków transportowych będzie szczególnym obiektem zainteresowania nieprzyjaciela.

Należy przypuszczać, że jednym z ważniejszych celów działania przeciwnika w tym zakresie będzie dezorganizacja a nawet zerwanie procesu powołania i dostarczenia do pułku uzupełnienia co spowoduje opóźnienie lub uniemożliwi dopływ świeżych sił w rejon działań bojowych.

W zależności od okresu w jakim będzie odbywało się mobilizacyjne rozwinięcie pułku /przed lub po wybuchu wojny/ nieprzyjaciel będzie przeciwdziałał stosując różne siły i środki. W miarę zaostrzania się sytuacji militarno-politycznej największe zagrożenie dla sprawnego funkcjonowania systemu powołania uzupełnienia będą stanowiły grupy specjalnego przeznaczenia, wrogie podziemie i dywersyjne rozgłoszenie radiowe. Po wybuchu konfliktu zbrojnego zagrożenie mobilizacyjnego rozwinięcia znacznie wzrośnie. Dowodem tego są szeroko propagowane koncepcje zachodnich teoretyków o tzw. "głębokich uderzeniach", których idea polega na:

- niszczeniu bazy mobilizacyjnej i paraliżowaniu procesu mobilizacyjnego sił zbrojnych;

- dezorganizowaniu przegrupowania zmobilizowanych oddziałów do rejonów wyjściowych;
- uniemożliwieniu dostaw technicznych środków bojowych i materiałowych do strefy działań bojowych.

W tym celu przewiduje się niszczenie organów administracji państwowej i wojskowej, baz środków transportowych i jednostek w miejscach stałej dyslokacji wykorzystując do tego między innymi lotnictwo strategiczne, systemy rozpoznawczo uderzeniowe wyposażone w samonaprowadzające się bomby lotnicze i pociski raketowe charakteryzujące się dużą celnością trafienia. Opublikowane w ZSRR dane świadczą o stałym wzroście możliwości tych systemów w dokonywaniu uderzeń na obiekty punktowe. Do niszczenia jednostek wojskowych w miejscu stałej dyslokacji, w rejonach alarmowych przewiduje się zastosowanie również systemu PLSS, który może wykrywać i niszczyć cele na głębokości do 600 km. Ponadto posiadając techniczne środki dające możliwości określenia współrzędnych położenia obiektów i naprowadzania lotnictwa oraz systemów raketowych nieprzyjaciela może używać kierowanych bomb lotniczych typu GBU-15WW o masie 1360 kg z telewizyjnym systemem naprowadzania, a także operacyjno-taktycznych pocisków raketowych typu MPASM, których błąd kołowy trafienia wynosi około 10 m²/.

W związku z powyższym należy liczyć się z możliwością wystąpienia w czasie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku następujących zakłóceń:

- naruszony zostanie system powołania i uzupełnienia pułku stanem osobowym i środkami transportowymi w wyniku obezwładnienia WSzW, WKU, organów administracji państwowej i dużych zakładów pracy co może znacznie wydłużyć czas osiągnięcia pełnej goto-

2/ Por.: W. Archipow: "Uprawlenije dwiżenijem kałon". Tył i snabżenje sowietskich woorużonnych sił. Nr 10/84, s.80.

- towości bojowej przez pułk;
- nastąpi dezorganizacja mobilizacyjnego rozwinięcia pułku w wyniku zniszczenia części elementów bazy mobilizacyjnej, punktów dowodzenia i węzłów łączności;
  - wystąpią zahamowania w realizacji świadczeń osobistych i rzeczowych na rzecz pułku przez przedsiębiorstwa, składnice i bazy transportowe w wyniku ich zniszczenia;
  - ograniczony może zostać dopływ żołnierzy i sprzętu technicznego do pułku z rejonów objętych zniszczeniami i pożarami;
  - wystąpią zakłócenia w sprawnej ewakuacji mienia do rejonu alarmowego w wyniku powstałych zatorów na drogach spowodowanych żywiołowym przemieszczaniem się ludności z dużych ośrodków miejskich i przemysłowych a także w wyniku zniszczeń obiektów komunikacyjnych;
  - wystąpią zjawiska paniki i uchyłania się żołnierzy rezerwy od obowiązku służby wojskowej w wyniku wzmożonej działalności rozgłośni dywersyjnych mających na celu wywołanie niepokojów społecznych.

Z powyższego wynika że w procesie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku mogą wystąpić znaczne zahamowania spowodowane oddziaływaniem nieprzyjaciela, które w istotny sposób wpłyną będą na osiągnięcie przez pułk gotowości bojowej w nakazanym czasie. Dlatego też zachodzi konieczność uwzględniania przedstawionych powyżej czynników podczas opracowania i wyboru koncepcji zarówno mobilizacyjnego rozwinięcia pułku jak i zabezpieczenia technicznego mobilizacji.

1.2. Rola i zadania służb technicznych w procesie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku zmechanizowanego

Służby techniczne w procesie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku spełniają szczególną rolę związaną przede wszystkim z uzupełnieniem

pododdziałów pułku ~~w~~ środki transportowe, techniczne środki bojowe i materiałowe, przygotowaniem i prowadzeniem ewakuacji amunicji i sprzętu technicznego oraz zabezpieczeniem technicznym przegrupowania pułku do rejonu alarmowego.

Jednym z ważniejszych przedsięwzięć realizowanych przez służby techniczne w tym procesie jest dostarczenie pododdziałom pułku środków transportowych zgodnie z etatem czasu wojennego i tabelami należności. Od czasu w jakim służby techniczne zorganizują i dokonają przyjęcia środków transportowych z gospodarki narodowej a w tym ich sprawdzenia i rozdzielenia do pododdziałów zależą będzie między innymi osiągnięcie pełnej gotowości bojowej pułku. Wiąże się to bezpośrednio ze znacznym zwiększeniem możliwości transportowych w krótkim czasie a tym samym skróceniem czasu ewakuacji mienia do rejonu alarmowego.

Szczególne znaczenia w okresie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej nabiera dostarczenie rozwijającym się pododdziałom amunicji i technicznych środków materiałowych gromadzonych centralnie przez służby techniczne w czasie pokoju.

Priorytetowym przedsięwzięciem jest również przygotowanie i przeprowadzenie ewakuacji sprzętu bojowego i amunicji do rejonu alarmowego.

Z powyższego wynika że służby techniczne w okresie mobilizacyjnego rozwinięcia odgrywają wiodącą rolę realizując szereg bardzo ważnych i trudnych w realizacji zadań, które przedstawiono poniżej.

1.2.1. Zadania służb technicznych w procesie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku

Proces zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku realizowany jest w dwóch etapach:

Etap I - to realizacja zadań związanych z przygotowaniem służb technicznych do zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku.

Etap II - obejmujący zadania zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku realizowane przez służby techniczne w czasie prowadzenia mobilizacji.

Etap pierwszy realizowany jest w stanie stałej gotowości bojowej tzn. w okresie pokojowym.

Całokształtem prac i przedsięwzięć związanych z przygotowaniem służb technicznych do zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia kieruje zastępca dowódcy pułku do spraw technicznych. W okresie pokoju posiada on opracowaną i uaktualnianą okresowo dokumentacją, która ułatwia mu kierowanie podległymi służbami w poszczególnych fazach osiągania wyższych stanów gotowości bojowej. Dokumentacja ta zawiera:

- zeszyt gotowości bojowej w którym posiada harmonogram swoich czynności realizowanych w czasie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej oraz wyciągi z harmonogramów czynności podległych mu szefów służb i planów pracy magazynierów;
- plan zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku w którym ujmuje się następujące zagadnienia mobilizacyjne:
  - a/ w części graficznej na mapie: rejony alarmowe pododdziałów, drogi ewakuacji i rejony rozwinięcia elementów bazy mobilizacyjnej, zasadnicze zadania realizowane przez służby techniczne w poszczególnych stanach gotowości bojowej i czasy realizacji poszczególnych przedsięwzięć;
  - b/ w części opisowej: skład i zadania elementów bazy mobilizacyjnej organizowanych przez służby techniczne, wykorzystanie stanu osobowego i środków transportowych czasu pokojowego do realizacji zadań zabezpieczenia technicznego mobilizacji, ilości sprzętu technicznego i pojazdów przyjmowanych z gospodarki narodowej do poszczególnych pododdziałów /w tym w tracie MRA/,

organizację przyjęcia i rozdziału środków transportowych, organizację podjęcia i ewakuacji technicznych środków bojowych i materiałowych, koncepcję wykorzystania świadczeń osobistych i rzeczowych przez służby techniczne, liczbę kadry technicznej wydzielonej na załączki do innych jednostek i przybywającej do pułku w czasie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej oraz sposób zbierania i przekazywania informacji /meldunków, rozkazów i zarządzeń/.

Ponadto zastępca dowódcy pułku do spraw technicznych powinien znać ilość uzbrojenia, sprzętu technicznego oraz technicznych środków bojowych i materiałowych grupy ZN znajdujących się na konserwacji długoterminowej, krótkoterminowej oraz grupy użytku bieżącego.

Służby techniczne pułku w okresie pokojowym realizują następujące zadania:

1. Utrzymanie normatywnego /zgodnego z etatami i tabelami należności/ uzbrojenia i sprzętu technicznego w stałej sprawności technicznej poprzez właściwą eksploatację, obsługiwania techniczne i remonty;
2. Utrzymywanie dyrektywnych zapasów resursu /km, motogodzin itp./ podstawowego uzbrojenia i sprzętu technicznego;
3. Organizowanie zaopatrywania pułku w techniczne środki bojowe i materiałowe na potrzeby szkolenia pokojowego i potrzeby wojenne /ZN/;
4. Przygotowanie magazynów służb technicznych do sprawnego wydawania technicznych środków bojowych i materiałowych w trybie alarmowym;
5. Opracowanie i uaktualnianie dokumentacji mobilizacyjnej pułku w zakresie dotyczącym służb technicznych przez poszczególne osoby funkcyjne /z-ca dcy ds technicznych, szef służby uzbrojenia i elektroniki, szef służby czołgowo-samochodowej/ zgod-

nie z obowiązującymi instrukcjami i zarządzeniami wyższych przełożonych;

6. Udział kadry służb technicznych w okresowych kontrolach stanu technicznego pojazdów i magazynów wyposażenia specjalnego w zakładach pracy pod względem ich przydatności i przygotowania do potrzeb wojska;
7. Współpraca z wojskową komendą uzupełnień w zakresie doboru żołnierzy rezerwy na stanowiska techniczne oraz zsynchronizowania kierowców i dostarczanych przez zakłady pracy środków transportowych i maszyn;
8. Zorganizowanie i przećwiczenie w ramach szkolenia współdziałania służb technicznych szczególnie z kwatermistrzostwem w czasie realizacji zadań mobilizacyjnego rozwinięcia;
9. Opracowanie zasad i sposobów przekazania stacjonarnej bazy remontowej, obiektów i nadwyżek mienia służb technicznych.

W stanie podwyższonej gotowości bojowej pułk przygotowuje się do realizacji zadań związanych z mobilizacyjnym rozwinięciem, służby techniczne realizują następujące przedsięwzięcia:

1. Kierują rozkonserwowaniem i doprowadzeniem do pełnej sprawności bojowej uzbrojenia i sprzętu technicznego będącego w konserwacji długoterminowej;
2. Kończą wykonywanie rozpoczętych remontów, przeglądów i obsługiwania technicznych;
3. Kierują przygotowaniem do ewakuacji uzbrojenia i sprzętu technicznego, na wszystkich pojazdach montuje się akumulatory;
4. Organizują i kierują podstawieniem środków transportowych zgodnie z planem ewakuacji pod magazyny celem załadowania zapasów materiałowych i technicznych niezbędnych do zapewnienia zdolności bojowej oraz wykonania przedsięwzięć mobilizacyjnych pierwszej kolejności;

5. Uaktualnia się plany osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez pułk i dokumentacji związanej z uzupełnieniem w sprzęt techniczny. Przekazuje się do WKU zapotrzebowanie na brakujące do etatu wojennego środki transportowe;
6. Załadowuje się na środki transportowe sprzęt i materiały bazy mobilizacyjnej /punktu przyjęcia i rozdziału transportu/ i osiąga gotowość do opuszczenia MSD;
7. Przygotowuje się techniczne środki bojowe i materiałowe do sprawnego wydawania dla pododdziałów pułku i ewakuacji ich z magazynów do rejonu alarmowego;
8. Sprawadza się środki łączności radiowej i przewodowej w sieci zastępcy dowódcy do spraw technicznych i zespołu kierowania mobilizacyjnym rozwinięciem jednostki;
9. Przygotowuje się do przekazania nadwyżki sprzętu technicznego, technicznych środków bojowych i materiałowych oraz stacjonarną bazę remontową i magazyny;
10. Kontroluje się stopień przygotowania poszczególnych komórek organizacyjnych i osób funkcyjnych służb technicznych do osiągnięcia kolejnych stanów gotowości bojowej oraz realizację zadań wykonywanych w stanie podwyższonej gotowości bojowej.

W stanie gotowości bojowej zagrożenia wojennego powoływany jest mobilizacyjny rzut alarmowy oraz świadczenia osobiste i rzeczowe celem rozpoczęcia mobilizacyjnego rozwinięcia pułku. Służby techniczne w tym stanie gotowości bojowej realizują następujące zadania:

1. Pobranie z kancelarii mobilizacyjnej przez kierowniczą kadre służb technicznych oraz podległe osoby funkcyjne /kierownik PRT, dowódca GE/ dokumentacji osiągania wyższych stanów gotowości bojowej;

2. Rozwijają punkt przyjęcia i rozdziału środków transportowych w miejscu stałej dyslokacji, przyjmują do pułku i kierują do pododdziałów środki transportowe przekazane z GN w ramach MRA;
3. Rozwijają punkt przyjęcia i rozdziału środków transportowych w wybranym zakładzie pracy i przygotowują się do przyjęcia zasadniczego uzupełnienia środkami transportowymi;
4. Uzupełniają żołnierzami rezerwy stanowiska techniczne nie obsadzone według etatu pokojowego;
5. Nadzorują oznakowanie posiadanych aktualnie pojazdów mechanicznych wg zasad obowiązujących na czas wojny;
6. Rozpoczynają i prowadzą ewakuację całością posiadanych sił i środków sprzętu technicznego oraz technicznych środków bojowych i materiałowych;
7. Kierują wcielonych w ramach MRA żołnierzy kompanii remontowej oraz przybyłe świadczenia osobiste i rzeczowe do realizacji zadań ewakuacyjnych.
8. Przekazują nadwyżki sprzętu technicznego i technicznych środków materiałowych oraz stacjonarną bazę remontową i magazynową.

W stanie pełnej gotowości bojowej pułk dokonuje pełnego rozwinięcia mobilizacyjnego, zgodnie z ustalonymi terminami i osiąga najwyższą gotowość do wykonania zadań. Do głównych zadań realizowanych przez służby techniczne w tym stanie gotowości bojowej należy:

1. Przyjęcie na PRT i włączenie do pododdziałów pułku pojazdów mechanicznych przybyłych w ramach uzupełnienia zasadniczego;
2. Oznakowanie przyjętych w tym stanie pojazdów mechanicznych według zasad obowiązujących na czas wojny;
3. Przyjęcie żołnierzy rezerwy służb technicznych przybyłych w ramach uzupełnienia zasadniczego;

4. Zapoczątkowanie szkolenia zgrywającego kompanii remontowej równoległe z prowadzeniem mobilizacji;
5. Całkowite zakończenie uzupełniania pododdziałów pułku środkami transportowymi, ewakuacji sprzętu technicznego i technicznych środków bojowych i materiałowych do rejonu alarmowego;
6. Zdanie dokumentacji osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez służby techniczne do kancelarii mobilizacyjnej;
7. Zabezpieczenie techniczne przegrupowania pułku do zasadniczego rejonu alarmowego;

1.2.2. Organizacja i zasady działania elementów bazy mobilizacyjnej organizowanych przez służby techniczne pułku

W okresie pokoju w pułku o wysokim stopniu skadrowania przygotowuje się i odpowiednio wyposaża bazę mobilizacyjną. Celem tych przedsięwzięć jest zapewnienie sprawnego mobilizacyjnego rozwinięcia i osiągnięcie w nakazanym czasie określonego stopnia gotowości bojowej.

W skład bazy mobilizacyjnej wchodzi następujące elementy:

- pośredni punkt zbiórki /PPZb/, który kieruje przybywających żołnierzy rezerwy do PKI w rejonie alarmowym;
- punkt kontrolno informacyjny /PKI/, który przyjmuje żołnierzy rezerwy do pułku i skierowuje ich do pododdziałów;
- punkt przyjęcia i rozdziału środków transportowych /PRT/, który przyjmie środki transportowe z gospodarki narodowej i kieruje je do pododdziałów;
- pododdziałowe punkty wyposażenia /PPW/, które przyjmują żołnierzy rezerwy w pododdziałach i dokonują indywidualnego ich wyposażenia;
- grupy ewakuacyjne /GE/ przy służbach technicznych i kwatermistrzowskich które, dokonują rozkonserwowania sprzętu i uzbrojenia oraz dokonują jego ewakuacji do rejonu alarmowego.

Spośród wymienionych elementów bazy mobilizacyjnej służby tech-

niczne ponoszą odpowiedzialność tylko za rozwinięcie i funkcjonowanie PRT i GE przy służbach technicznych.

Z chwilą zarządzenia mobilizacyjnego rozwinięcia pułku, służby techniczne organizują przyjęcie pojazdów mechanicznych i maszyn z GN na uzupełnienie potrzeb. Jest to przedsięwzięcie skomplikowane stwarzające dużo trudności w jego realizacji, głównie z powodu braku sił i środków. Przyjęcie środków transportowych zgodnie z obowiązującą instrukcją^{3/} może odbywać się różnych miejscach a mianowicie:

- w wytypowanych przedsiębiorstwach które dostarczają najwięcej pojazdów;
- w rejonie alarmowym pułku;
- w miejscu stałej dyslokacji pułku;

Uzależnione jest to przyjętą koncepcją mobilizacyjnego rozwinięcia pułku oraz możliwości stworzenia najdogodniejszych warunków przyjęcia środków transportowych.

W celu przyjęcia pojazdów na uzupełnienie pułku organizuje się punkt przyjęcia i rozdziału środków transportowych /PRT/. Z reguły w pułku skadrowanym organizuje się dwa PRT. Jeden w miejscu stałej dyslokacji w celu przyjęcia pojazdów przybyłych w ramach mobilizacyjnego rzutu alarmowego i drugie - przeważnie w przedsiębiorstwie państwowym w celu przyjęcia uzupełnienia zasadniczego środków transportowych.

Uwzględniając czas niezbędny na przekazanie zarządzeń o powołaniu posiadaczom środków transportowych oraz wykonanie czynności związanych z ich przystosowaniem do wymagań eksploatacji w wojsku, pierwsze pojazdy mogą przybywać do pułku już po upływie 5-6 godzin. Stąd czas normatywny na rozwinięcie PRT wynosi do 5 godzin. W miejscu stałej dyslokacji pułku przyjęcie i rozdział dostarczanych z gospodarki narodowej pojazdów samochodowych odbywa się na bazie

3/ Instrukcja o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek wojskowych.
Szt.Gen. 1088/82, str.97.

plutonu remontowego w oparciu o pomieszczenia warsztatowe. Po przyjęciu środki transportowe są kierowane do właściwych pododdziałów i wykorzystywane do ewakuacji mienia do rejonu alarmowego /załącznik nr 3/.

Zasadnicza część uzupełnienia w środki transportowe i maszyny w pułku zmechanizowanym o wysokim stopniu skadrowania przyjmowana jest na bazie przedsiębiorstwa, które wydziela najwięcej pojazdów mechanicznych oraz posiada niezbędne do tego zaplecze techniczne. Wówczas każdy zakład pracy zobowiązany jest w nakaznym czasie i ustalonym zakresie dokonać wyposażenia i dostosowania wydzielonych środków transportowych oraz skierować je do PRT rozmieszczonego w zakładzie wiodącym. Po dokonaniu przyjęcia pojazdów do pułku, kieruje się je do stanowiska rozdziału, które rozmieszcza się w miejscu stałej dyslokacji lub w rejonie alarmowym. Proces technologiczny dostosowania środków transportowych do potrzeb eksploatacji w wojsku i rozwinięcia PRT na bazie zakładu pracy przedstawiony jest w załączniku nr 4.

Pułk skadrowany może również organizować PRT, rozwijając je w rejonie alarmowym. Sposób ten jest jednak mniej korzystny ze względu na konieczność zaangażowania do przyjęcia i rozdziału środków transportowych personelu ze składu jednostki wojskowej. Warunki pracy w rejonie alarmowym będą na pewno dużo gorsze pod względem wyposażenia technicznego niż w zakładzie pracy co niekorzystnie wpłynie na usuwanie ewentualnych usterek w przyjmowanych pojazdach mechanicznych.

Punkt przyjęcia i rozdziału środków transportowych składa się z następujących stanowisk pracy:

- stanowiska kontroli stawiennictwa;
- stanowiska przyjęcia środków transportowych;
- stanowiska rozdziału środków transportowych.

W pułku skadrowanym na stanowisko kierownika PRT przyjmującego pojazdy w ramach mobilizacyjnego rzutu alarmowego wyznacza się przeważnie dowódcę plutonu remontowego a w skład obsady personalnej punktu wchodzi żołnierze - mechanicy i pracownicy cywilni jednostki.

Na kierownika PRT przyjmującego uzupełnienie zasadnicze w środki transportowe wyznacza się szefa służby czołgowo-samochodowej pułku. Obsadę personalną punktu stanowią pracownicy zakładu pracy powołani w ramach świadczeń osobistych.

Oprócz wymienionych wyżej stanowisk pracy w rejonie rozwinięcia PRT organizuje się dodatkowo regulację ruchu, ochronę, łączność i maskowanie.

Uzbrojenie, sprzęt techniczny, techniczne środki bojowe i materiałowe utrzymywane w pułku pod względem mobilizacyjnym dzielą się na:

1. Sprzęt użytku bieżącego;
2. Sprzęt i materiały zapasów nienaruszalnych /ZN/;
3. Materiały zapasów niezniżaalnych /ZNz/.

W celu sprawnego ich wyewakuowania w pułku opracowuje się plan ewakuacji. Opracowuje go kwatermistrz pułku w ścisłej współpracy z zastępcą dowódcy pułku do spraw technicznych. Przy opracowaniu planu ewakuacji uwzględnia się przyjętą koncepcję mobilizacyjnego rozwinięcia pułku. W celu zabezpieczenia sprawnego przebiegu ewakuacji sprzętu i technicznych środków materiałowych, w miejscu stałej dyslokacji służby techniczne organizują grupy ewakuacyjne. Do głównych zadań tych grup należy:

- terminowe i dokładne rozkonserwowanie uzbrojenia i sprzętu technicznego;
- ewakuacja uzbrojenia, sprzętu technicznego i technicznych środków materiałowych /np. zestawów remontowych, zestawów eksploatacyjnych itp/ z miejsca stałej dyslokacji, do rejonu alarmowego;

- ewakuacja amunicji z magazynów do rejonu alarmowego i wydanie pododdziałom wg urzutowania zapasów ruchomych.

Ponieważ magazyny amunicji z reguły są oddalone od miejsca stacjonowania jednostki, służby techniczne organizują dwie grupy ewakuacyjne. Zadaniem jednej z nich jest przygotowanie uzbrojenia i sprzętu technicznego do ewakuacji z MSD do rejonu alarmowego, natomiast drugiej - ewakuacja amunicji.

W zależności od możliwości organizacyjnych pułku, grupy te mogą się składać z kilku podgrup specjalistycznych, wykonujących zadania cząstkowe. Na dowódców grup ewakuacyjnych wyznacza się żołnierzy zawodowych a podgrupami dowodzą wyznaczeni żołnierze służby zasadniczej plutonu remontowego. W celu zwiększenia operatywności działania grup ewakuacyjnych do ich składu włącza się świadczenia osobiste i rzeczowe z chwilą ich przybycia do pułku.

1.3. Analiza i ocena funkcjonowania istniejącego systemu w zakresie potrzeb technicznych mobilizacyjnego rozwinięcia pułku zmechanizowanego o wysokim stopniu skadrowania

Dokonując analizy i oceny funkcjonowania aktualnie istniejącego systemu w zakresie zaspokojenia technicznych potrzeb mobilizacyjnego rozwinięcia pułku zmechanizowanego należy rozpatrzyć:

- siły i środki jakimi dysponują aktualnie służby techniczne;
- potrzeby w zakresie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku i uzupełnienia z gospodarki narodowej.

W podrozdziale 1.1.1. przedstawiono ogólną charakterystykę skadrowanego pułku zmechanizowanego, z której wynika że znaczna ilość sił i środków na wszystkich szczeblach powoływana jest z gospodarki narodowej.

1.3.1. Ocena wykorzystania i możliwości sił i środków służb technicznych

Ukompletowanie pułku zmechanizowanego o wysokim stopniu skadrowania w stosunku do etatu wojennego przedstawia się następująco:

- w ludziach do 15%
- w sprzęcie: czołgi, wozy bojowe oraz sprzęt artyleryjski w 100%, pojazdy samochodowe około 30-40% /w tym środki transportowe około 10%/;

Takie ukompletowanie w sprzętu uważam za uzasadnione ponieważ utrzymywanie dużej ilości środków transportowych w okresie pokoju jest niecelowe i niemożliwe ze względów ekonomicznych. Po zatem konieczność zapewnienia właściwego utrzymania stanu technicznego, możliwości wykonywania obsługiwań technicznych i remontów pociągały za sobą potrzebę zatrudnienia dużej ilości wysoko kwalifikowanego personelu technicznego. Ponadto spowodowałyby to znaczne zwiększenie zapotrzebowania na takie środki materiałowe jak olej, smary, ogumienie i akumulatory.

Struktura organizacyjna służb technicznych pułku zmechanizowanego o wysokim stopniu skadrowania przedstawiona jest w załączniku nr 1.

W okresie pokojowym służby techniczne dysponują następującymi siłami i środkami:

- w ludziach : stan osobowy kadry służb technicznych - 40%
  - mechanicy czołgowi - 10% stanu czołgów w czasie "P"
  - kierowcy - 10% w stosunku do ilości pojazdów w czasie "P", stan osobowy plutonu remontowego - 40%
  - stanu osobowego krem.
- w sprzęcie : ukompletowanie w pojazdy specjalne - 90-100% etatu kompanii rejonowej.

Zdecydowana większość uzbrojenia i pojazdów mechanicznych znajdu-

jących się w pułku znajduje się w konserwacji długoterminowej i stanowi grupę ZN, a tylko część /10-15/ pojazdów stanowi grupę użytku bieżącego przeznaczoną do zabezpieczenia działalności pułku w czasie pokoju.

Przedstawiona w załączniku nr 1 organizacja plutonu remontowego jest adekwatna do potrzeb w czasie pokoju i pluton ten jest w stanie zabezpieczyć potrzeby obsługowo-remontowe sprzętu technicznego eksploatowanego w warunkach pokojowych. Znacznie gorzej przedstawiają się jego możliwości w zakresie utrzymania wysokiego stopnia sprawności technicznej sprzętu bojowego znajdującego się w konserwacji długoterminowej jak również w zakresie wykonania zadań przewidzianych do realizacji w czasie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej. Na bazie plutonu remontowego w czasie mobilizacji rozwijana jest kompania remontowa pułku.

Zasadnicze czynności realizowane przez służby techniczne w okresie osiągnięcia podwyższonej gotowości bojowej zostały przedstawione w podrozdziale 1.2.1. jednak większość tych zadań wykonują żołnierze plutonu remontowego. Do głównych przedsięwzięć realizowanych przez nich należą: kończenie rozpoczętych remontów i obsługiwań technicznych, przygotowanie bazy mobilizacyjnej do przyjęcia środków transportowych i uzupełnienia żołnierzami rezerwy służb technicznych, a przede wszystkim rozkonserwowanie i przygotowanie do ewakuacji uzbrojenia i sprzętu technicznego.

W tym zakresie przed plutonem remontowym stoi zadanie rozkonserwowania: około 100 pojazdów samochodowych grupy ZN, około 50 czołgów i innych pojazdów gąsienicowych /WZT, BLG, BAT, ZSU-57/ i około 60 jednostek sprzętu artyleryjskiego.

Rozkonserwowanie sprzętu realizowane jest pod nadzorem techników pododdziałów i szefów służb. Z powyższego wynika że gross tych prac na pewno przerasta możliwości plutonu remontowego i z tego tytułu prace te realizowane są również w kolejnych wyższych stanach goto-

wości bojowej, w których następuje jeszcze uzupełnienie stanem osobowym służb technicznych i rozwinięcie kompanii remontowej.

Przyjętą koncepcję utrzymywania w okresie pokoju pułku o wysokim stopniu skadrowania tylko plutonu remontowego uważam za słuszną ponieważ nie występuje duże zapotrzebowanie na wykonanie remontów i obsługiwań technicznych. Uważam jednak że brak w skadrowanych pododdziałach pułku jakichkolwiek sił przewidzianych do utrzymania sprzętu w stałej gotowości bojowej, wykonywania prac konserwacyjnych i możliwych do wykorzystania przy rozkonserwowaniu sprzętu w początkowym okresie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej powoduje nałożenie na pluton remontowy zadań przekraczających jego możliwości ich wykonania.

Strukturę organizacyjną służb technicznych czasu wojennego przedstawiono w załączniku nr 2. Uzupełnienie wakatów w sekcji technicznej realizowane jest w stanie gotowości bojowej zagrożenia wojennego, natomiast kompania remontowa rozwijana jest do pełnego etatu wojennego w czasie osiągania przez pułk pełnej gotowości bojowej. Przyjęcie takiej koncepcji uważam za niesłuszne bowiem ogrom zadań wykonywanych przez służby techniczne w czasie osiągania przez pułk wyższych stanów gotowości bojowej wymaga rozwinięcia kompanii remontowej systemem alarmowym w ramach MRA.

W gotowości bojowej zagrożenia wojennego w ramach MRA powołuje się do pułku około 300 żołnierzy w tym wszystkich kierowców-mechaników czołgowych i około 50 kierowców pojazdów samochodowych. Pozostali powoływani żołnierze to dowódcy kompanii, plutonów, drużyn itd. W tym stanie gotowości przyjmuje się również na uzupełnienie pułku około 30-40 pojazdów mechanicznych /środków transportowych/ wraz z kierowcami.

Wymienione siły i środki GBZW ewakuują zapasy materiałowe pułku

do rejonu alarmowego. Ponieważ są to siły zbyt małe aby szybko i sprawnie przeprowadzić ewakuację w nakazanych dyrektywnie terminach czasowych oprócz MRA na czas trwania mobilizacyjnego rozwinięcia do pułku powoływane są świadczenia osobiste i rzeczowe. Łącznie powołuje się około 150 ludzi i około 40 pojazdów mechanicznych i maszyn. Z tych sił w procesie zabezpieczenia technicznego mobilizacji służby techniczne wykorzystują około 60-80 ludzi i około 20 samochodów a także pomocniczy sprzęt przeładunkowy /podnośniki widłowe, wózki transportowe/ oraz zaplecze techniczne zaopatrzenia pracy, w którym rozwijane jest PRT w celu przyjęcia uzupełnienia zasadniczego środków transportowych do pułku.

Przyjęcie takiego rozwiązania problemu ewakuacji sprzętu i zapasów materiałowych do rejonu alarmowego uważam za słuszne, niemniej jednak należy dążyć do powoływania na sprzęt znajdujący się w pułku w czasie pokoju wszystkich kierowców w ramach MRA, co wydatnie przyspieszy jego ewakuację. Również powoływanie w ramach MRA większej ilości środków transportowych na uzupełnienie pułku znacznie przyspieszy ewakuację szczególnie bojowych i technicznych środków materiałowych bez konieczności ich wielokrotnego przeładowywania /w przypadku wykorzystania do tego celu świadczeń/. W stanie pełnej gotowości bojowej następuje uzupełnienie pozostałych sił i środków służb technicznych do pełnego etatu wojennego. W okresie tym kompania remontowa rozpoczyna szkolenie zgrywające i przystępuje do realizacji zadań związanych z pełnym zabezpieczeniem technicznym działań pułku. Zostają również przyjęte na PRT pozostałe środki transportowe w ilości około 150 pojazdów samochodowych wraz z kierowcami.

Wybór miejsca pracy i zasady organizacji pracy PRT z uwzględnieniem korzyści wynikających z jego rozwijania na bazie przedsiębiorstwa transportowego zostały omówione w podrozdziale 1.2.2.

Jestem jednak zdania że przyjęcie środków transportowych z GN na potrzeby mobilizacyjne pułku powinno odbywać się nie na bazie dużych przedsiębiorstw transportowych, które wydzielają największe ilości pojazdów /załącznik nr 4/, a przede wszystkim w zakładach remontowych które nie wydzielają takich środków transportowych lub wydzielają bardzo małe ich ilości. Pozwala to na uniknięcie chaosu organizacyjnego, nakładania się na siebie ciągów technologicznych przygotowania pojazdów do przekazania na rzecz sił zbrojnych i ciągów technologicznych przyjęcia pojazdów do pułku. Zmniejsza to również możliwości dużego gromadzenia pojazdów w jednym miejscu co wydatnie zmniejsza zagrożenie opisane w rozdziale 1.1.3. Do tego celu doskonale nadają się przedsiębiorstwa remontowe takie jak: stacje polmozbytu, państwowe ośrodki maszynowe, warsztaty remontowe różnych przedsiębiorstw, które posiadają bardzo dobre i bogato wyposażone zaplecze techniczne. Oczywiście o wyborze takiego czy innego przedsiębiorstwa decydować będzie jego położenie. Chodzi bowiem o to aby pojazdy dostarczane przez zakład pracy na PRT nie blokowały i zęszczwały ruchu na drogach przegrupowania i ewakuacji pułku do RA.

1.3.2. Kierowanie zabezpieczeniem technicznym mobilizacyjnego rozwinięcia pułku

Kierowanie zabezpieczeniem technicznym w okresie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku rozpoczyna się z chwilą zarządzenia mobilizacji i trwa do chwili jej zakończenia tzn. do momentu osiągnięcia przez pułk pełnej gotowości bojowej. Zabezpieczeniem technicznym kieruje zastępca dowódcy pułku do spraw technicznych, który wchodzi w skład zespołu kierowania mobilizacyjnym rozwinięciem jednostki /ZKMRJ/. Powinien on zwrócić szczególną uwagę, na właściwą organizację pracy, operatywność działania poszczególnych ogniw

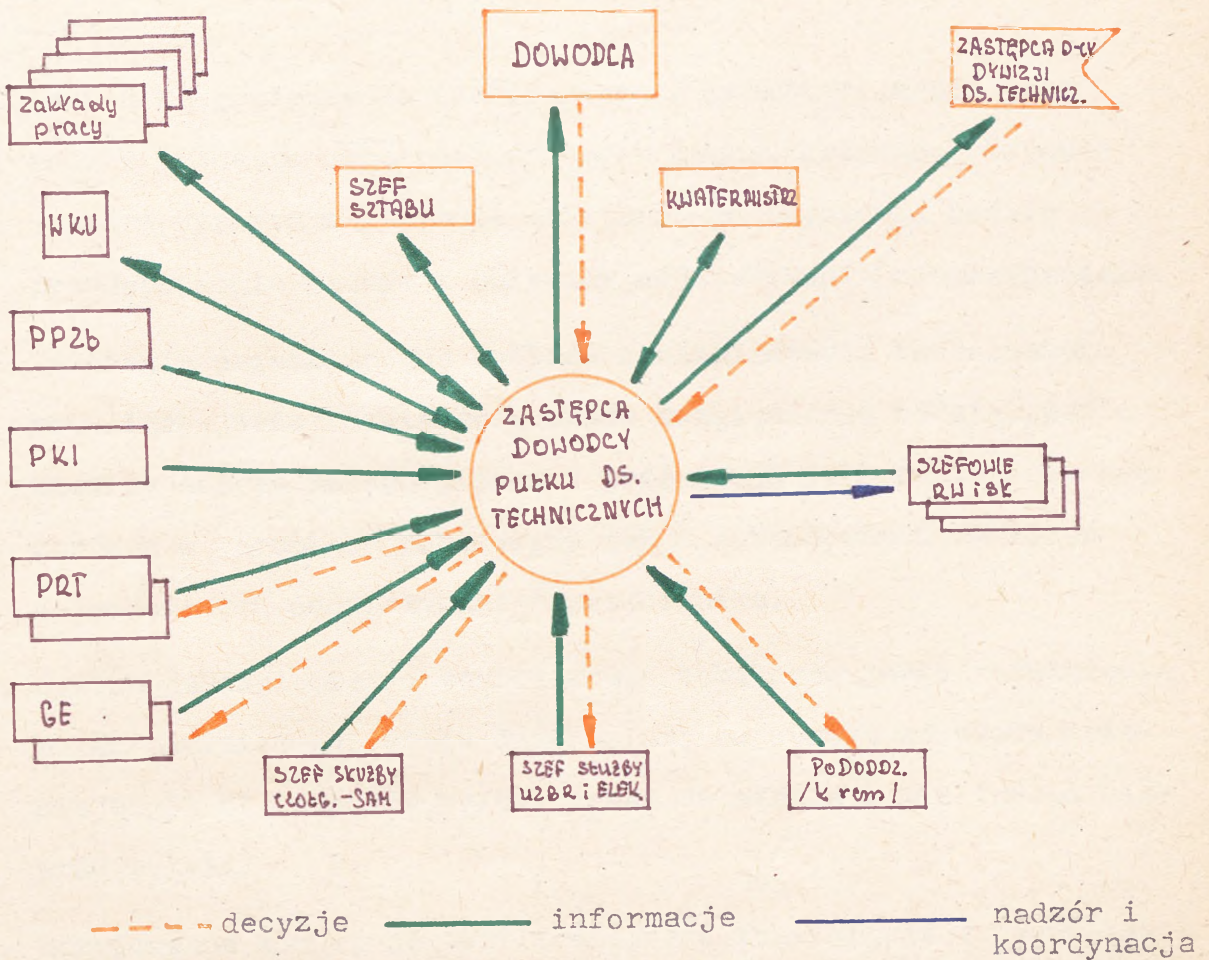
kierowania i terminowe wykonanie zadań mobilizacyjnych przez podległe mu służby.

W ZKMRJ zastępca dowódcy pułku do spraw technicznych utrzymuje stałą łączność telefoniczną w ogólnym systemie łączności terenowej i garnizonowej - ze wszystkimi elementami bazy mobilizacyjnej /w tym z PRT i GE przy służbach technicznych/ oraz wszystkimi grupami mobilizacyjnymi /pododdziałami/. Do ZKMRJ na bieżąco /w ustalonych terminach/ składane są meldunki z przebiegu i stanu zaawansowania mobilizacyjnego rozwinięcia pułku. Zastępca dowódcy do spraw technicznych jest zatem na bieżąco informowany o:

- ilości rozkonserwowanego sprzętu;
- ilości wprowadzonego sprzętu z MSD do RA;
- wielkości wyewakuowanych zapasów amunicji;
- stopniu uzupełnienia pułku środkami transportowymi i maszynami z GN;
- stopniu uzupełnienia sekcji technicznej i kompanii remontowej żołnierzami rezerwy.

W przypadku zaistnienia skomplikowanej sytuacji podejmuje i przekazuje decyzje zmierzające do usprawnienia przedsięwzięć wykonywanych w zakresie zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku.

Organizację kierowania zabezpieczeniem technicznym pułku w czasie mobilizacyjnego rozwinięcia przedstawiono poniżej.

Rys.2. Organizacja kierowania zabezpieczeniem technicznym pułku w czasie mobilizacyjnego rozwinięcia.

Uważam że kierowanie zabezpieczeniem technicznym mobilizacyjnego rozwinięcia pułku zmechanizowanego zorganizowane jest właściwie. Zastępca dowódcy do spraw technicznych z ZKMRJ jest w stanie efektywnie kierować i reagować na wszelkie niedociągnięcia w tym zakresie w czasie osiągnięcia przez pułk wyższych stanów gotowości bojowej.

Wnioski

1. System zabezpieczenia technicznego z punktu widzenia jego roli w procesie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej w miarę wzrostu zagrożenia militarno-politycznego będzie prawdopodobnie jednym z obiektów oddziaływania nieprzyjaciela.
2. Założenia organizacyjne systemu zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku uwzględniają oddziaływanie nieprzyjaciela na ten proces i przewidują jego funkcjonowanie zarówno w warunkach pokojowych jak i intensywnych zakłóceń spowodowanych oddziaływaniem przeciwnika.
3. System zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku powinien być stale doskonalony co wynika ze stale zmieniających się środków walki, zasad działania i możliwości nieprzyjaciela.
4. Przyjmowane koncepcje mobilizacyjnego rozwinięcia w jednostkach wojskowych o wysokim stopniu skadrowania powinny wykazywać dążność do stworzenia jak najlepszych warunków realizacji przedsięwzięć zabezpieczenia technicznego przez:
  - powoływanie uzupełnienia żołnierzy służb technicznych w ramach mobilizacyjnego rzutu alarmowego,
  - powoływanie większości kierowców na pojazdy znajdujące się w pułku w czasie pokoju w ramach mobilizacyjnego rzutu alarmowego,
  - powoływanie w ramach mobilizacyjnego rzutu znacznie większych niż 20% ilości pojazdów na uzupełnienie pułku.
5. Funkcjonowanie systemu w czasie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej uzależnione jest od jego zorganizowania i przygotowania do działania w czasie pokoju.

6. Doskonalenie systemu zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku skadrowanego realizowane może być poprzez
- doskonalenie organizacji przygotowania pododdziału remontowego do osiągania WSGB a w tym: szczegółowy podział zakresu obowiązków dla wszystkich żołnierzy służb technicznych, udzielanie instruktaży z pokazem działania i prowadzenie treningów w dniach gotowości bojowej wg opracowanego planu;
  - przygotowanie elementów technicznego zabezpieczenia osiągania przez pułk WSGB przez: wydzielenie sił i środków do technicznego zamykania kolumn, grup ewakuacyjnych i ratunkowych, wypracowanie zasad i form udzielania pomocy technicznej oraz określenie szczegółowych zadań w tym zakresie;
  - techniczne szkolenie obsługi sprzętu i specjalistów służb technicznych w czasie realizacji zamierzeń dni techniki, ćwiczeń jednodniowych i krótkoterminowych;
  - przygotowanie sił i środków będących w dyspozycji służb technicznych do ewakuacji sprzętu i zapasów materiałowych przez: opracowanie wspólnie z kwatermistrzostwem harmonogramu wykorzystania sił będących w dyspozycji, ustalenia kolejności rozkonserwowania sprzętu technicznego i przygotowania go do ewakuacji;
  - przygotowanie utrzymywanych zapasów do szybkiego ich wydawania z magazynów i załadowania na środki transportowe przez: konteneryzację i paletyzację zapasów pułku, mechanizację prac załadowczych i budowę różnego rodzaju ramp przy magazynach.

- określenie ilości sprzętu potrzebnego na uzupełnienie pułku, sposobu jego pobrania z GN i wcielenia do pododdziałów przez: systematyczne kontrole stanu technicznego pojazdów w przedsiębiorstwach wydzielających środki transportowe na uzupełnienie pułku, uaktualnianie zapotrzebowania na środki transportowe, szkolenie ludzi powoływanych w ramach świadczeń osobistych wykorzystywanych do pracy na PRT;
- ciągle zbieranie doświadczeń z ćwiczeń mobilizacyjnych i mobilizacyjno-taktycznych, wyciąganie odpowiednich wniosków i na bieżąco usprawnianie funkcjonowania systemu zabezpieczenia technicznego.

2. KONCEPCJA USPRAWNIENIA SYSTEMU ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO MOBILIZACYJNEGO ROZWINIĘCIA PUŁKU O WYSOKIM STOPNIU SKADROWANIA

Najtrudniejsza sytuacja w procesie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku zmechanizowanego o wysokim stopniu skadrowania wystąpi niewątpliwie podczas osiągania stanu pełnej gotowości bojowej bezpośrednio ze stanu stałej gotowości bojowej. W służbach technicznych wystąpi wtedy spiętrzenie przedsięwzięć wykonawczych. Dlatego też jednym z głównych zadań służb technicznych pułku jest zapobieganie niekontrolowanemu przebiegowi mobilizacji. Osiąga się to między innymi poprzez systematyczne uaktualnianie planu zabezpieczenia technicznego mobilizacji z uwzględnieniem różnych wariantów działania.

W związku z powyższym organizacja zabezpieczenia technicznego osiągania przez pułk wyższych stanów gotowości bojowej powinna zapewniać:

- terminowe i sprawne rozkonserwowanie sprzętu, wyjście pułku z miejsca stałej dyslokacji do rejonu mobilizacji;
- terminowe uzupełnienie pododdziałów pułku w środki transportowe;
- sprawne i szybkie ewakuowanie bojowych i technicznych środków materiałowych.

2.1. Propozycje wykorzystania sił i środków służb technicznych

Wymienione powyżej zadania służby techniczne będą mogły realizować pod warunkiem dokonania optymalnego podziału i wykorzystania sił i środków ewakuacyjno-remontowych oraz szczegółowego sprecyzowania zakresu i sposobu ich działania.

Należy przy tym mieć na uwadze również to, że pododdział remontowy, równolegle z wykonywaniem zadań zabezpieczenia technicznego mobilizacji będzie sam rozwijał się do etatu czasu wojennego.

Szczegółowe propozycje w tym zakresie z uwzględnieniem struktur organizacyjno-funkcjonalnych na przykładzie wybranego pułku zmechanizowanego zostaną sprecyzowane poniżej.

2.1.1. Propozycje w zakresie organizacji i działania punktu przyjęcia i rozdziału środków transportowych.

Uzupełnienie pułku pojazdami mechanicznymi rozpatrywać należy w dwóch etapach, tj.:

- I Etap obejmujący przyjęcie pojazdów MRA w stanie GBZW w czasie do G+8 godzin;
- II Etap odnoszący się do przyjęcia pojazdów uzupełnienia zasadniczego w stanie PŁ GB.

Uzupełnienie pułku skadrowanego środkami transportowymi w ramach mobilizacyjnego rzutu alarmowego w miejscu stałej dyslokacji wynika przede wszystkim z braku odpowiedniej ilości pojazdów do ewakuowania mienia pułku i jest podyktowane koniecznością terminowego rozwinięcia bazy mobilizacyjnej w rejonie alarmowym oraz przygotowania jej do przyjęcia uzupełnienia zasadniczego. Pułk w ramach MRA może powołać do 20% wszystkich wcielonych pojazdów tj. około 40 pojazdów. Zwiększenie tej ilości bardzo opłacalne z wielu powodów dla pułku nie zawsze jest możliwe ze względu na warunki pracy zakładów i przedsiębiorstw wydzielających je oraz możliwościami czasowymi dostarczenia pojazdów do pułku /ściągnięcie z trasy, przygotowanie i przekazanie/.

Przyjęty dwuetapowy wariant uzupełnienia pułku środkami transportowymi zmusza do organizacji dwóch oddzielnych PRT. Realizacja zasadniczych przedsięwzięć w zakresie uzupełnienia pułku polega między innymi na:

- sprawdzeniu zgodności skierowania pojazdów mechanicznych z nadanym przydziałem mobilizacyjnym /tzn. czy pojazd przybył do właściwej jednostki i we właściwe miejsce/;

- sprawdzeniu stanu technicznego pojazdu oraz jego dostosowania do potrzeb eksploatacji w wojsku;
- potwierdzeniu zakładowi pracy odbioru przekazanego pojazdu mechanicznego;
- rozdzieleniu przyjętych pojazdów mechanicznych do poszczególnych pododdziałów pułku.

Cel i zadania obu punktów przyjęcia i rozdziału środków transportowych są podobne i sprowadzają się do:

- zorganizowania stanowisk pracy;
- przyjęcia i rozdziału pojazdów mechanicznych zgodnie z ustalonym harmonogramem ich wykorzystania;
- składania w nakazanych terminach meldunków do ZKMRJ o narastaniu uzupełnienia pułku środkami transportowymi.

Wariant organizacji PRT rozwijanego w miejscu stałej dyslokacji zaprezentowano w załączniku nr 3. Stanowisko kontroli stawienia rozwijane jest na biurze przepustek i przybywające pojazdy zgodnie z kartą powołania /po jej skontrolowaniu/ skierowane zostają bezpośrednio na stanowisko przyjęcia lub do wydzielonego w jego pobliżu rejonu wyczekiwania/w przypadku jednoczesnego przyjazdu większej ilości pojazdów/.

Stanowisko przyjęcia i stanowisko rozdziału rozmieszczone jest w hali remontowej mającej dwa przelotowe kanały rewizyjne co umożliwia jednoczesne przyjęcie dwóch pojazdów. Przyjęte pojazdy bezpośrednio z PRT kierowane są do pododdziałów lub pod magazyny według wcześniejszych ustaleń zastępcy dowódcy do spraw technicznych i kwatermistrza zgodnie z planem ewakuacji.

Tabela 1

Stanowisko pracy	stan osobowy							Uwagi
	z plutonu remontowego			ze świadczeń osobistych				
	chor	pdf	szer	prac, cyw.	mech.	pisarz	reg. ruchu	
Kierownik PRT nr 1	1 ^x							^x dowódca plutonu remontowego jest jednocześnie kier. stanowiska przyjęcia
Stanowisko kontroli stawiennictwa			1			1		
Stanowisko przyjęcia	1 ^x		2	1	2	2	2	
Stanowisko rozdziału		1 ^{xx}						^{xx} dca dr rem poj. kołowych +warsztat B1/Sam

Tabela 1. Skład osobowy punktu przyjęcia i rozdziału transportu organizowanego w miejscu stałej dyslokacji.

Proponowany skład osobowy PRT nr 1 /przedstawiony powyżej/ po zakończeniu pracy w G+8,00 pozostaje w rejonie parkowej stacji obsługi jako grupa remontowa do chwili opuszczenia miejsca stałej dyslokacji przez pułk, tworząc jego techniczne zamykanie przegrupowania do rejonu alarmowego.

Wariant organizacji PRT rozwijanego na bazie zakładu pracy zobrazowano w załączniku nr 5.

Z osobistych doświadczeń, nabytych na stanowisku szefa służby czołgowo-samochodowej i zastępcy dowódcy pułku do spraw technicznych wynika, że należałoby w "Instrukcji o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek wojskowych" sygnatura Szt.Gen.1088/82 str.97 pkt 266 dokonać zmiany umożliwiając organizowanie stanowiska rozdziału w miejscu organizacji PRT w przypadku jego rozwijania na bazie przed-

siębiorstwa. Takie podejście do zagadnienia rozdziału pojazdów stwarza korzystniejsze warunki dysponowania przyjętymi środkami transportowymi. Dotychczas jednostki wojskowe organizujące PRT w przedsiębiorstwie państwowym zobligowane są do organizowania stanowiska rozdziału przyjętych pojazdów w rejonie alarmowym lub w miejscu stałej dyslokacji. Jest to wyjątkowo niekorzystne z następujących powodów:

a/ w przypadku organizowania stanowiska rozdziału w rejonie alarmowym:

- wszystkie pojazdy przyjęte do pułku na PRT nie wykorzystane do ewakuacji kierowane byłyby do rejonu alarmowego gdzie dopiero zostałyby rozdzielone na pododdziały pułku;
- w rejonie alarmowym zachodziłaby konieczność prowadzenia dużych ilości prac przeładunkowych środków materiałowych ewakuowanych świadczeniami;
- kierowanie rozdzielonych w rejonie alarmowym do pododdziałów środków transportowych do ewakuacji środków materiałowych ze składów amunicji lub z miejsca stałej dyslokacji wprowadzi duże zamieszanie i chaos na drogach ewakuacji do rejonu alarmowego.

b/ w przypadku organizowaniu stanowiska rozdziału w miejscu stałej dyslokacji:

- wszystkie pojazdy przyjęte na PRT kierowane byłyby do miejsca stałej dyslokacji pułku co przy małym objętościowo obszarze jednostek skadrowanych powodowałoby duże zgrupowanie środków transportowych;
- po dokonaniu rozdziału na pododdziały tylko nieznaczna część byłaby użyta do ewakuacji ich mienia a pozostałe niewykorzystane utrudniając i zagęszczając ruch na drogach kierowane byłyby do rejonu alarmowego lub magazynów amunicji;

- w związku z małą ilością dróg w rejonie stałej dyslokacji mogłoby dojść do wymieszania pojazdów przybywających z PRT na stanowisko rozdziału a pojazdami uczestniczącymi już w ewakuacji mienia pododdziałów przyjętymi w ramach MRA i świadczeń rzeczowych co znacznie zakłóciłoby sprawny przebieg ewakuacji.

W przypadku zorganizowania stanowiska rozdziału w miejscu organizacji PRT /w zakładzie pracy/ umożliwiające zostanie optymalne wykorzystanie przyjętych do pułku i rozdzielonych do pododdziałów środków transportowych poprzez:

- skierowanie konkretnych ilości pojazdów do MSD celem ewakuacji mienia pododdziałów bez potrzeby późniejszego jego przeładowywania;
- skierowanie konkretnych ilości pojazdów przydzielonych już do poszczególnych pododdziałów do magazynów amunicji gdzie ładowano by na nie amunicję stanowiącą ruchomy zapas tego pododdziału;
- skierowanie pozostałych przyjętych i rozdzielonych środków transportowych do rejonu alarmowego przez PKI gdzie zabierałyby żołnierzy rezerwy do swoich pododdziałów.

Przyjęcie proponowanej koncepcji rozdziału środków transportowych /załącznik nr 5/ jest realne ponieważ kierowcy rezerwy w zdecydowanej większości są mieszkańcami garnizonu, w którym stacjonuje pułk lub pochodzą z pobliskich miejscowości, powoływani są na ćwiczenia jednodniowe i krótkotremiowe, znają więc doskonale teren /układ dróg, miejscowości i położenie obiektów magazynowych/. W przedstawionym wariantcie organizacji PRT rozwijanego na bazie zakładu pracy wykorzystano przelotowe kanały rewizyjne państwowego ośrodka maszynowego położonego w odległości około 5 km od garnizonu w którym stacjonuje pułk. Nowocześnie wyposażona hala re-

montowa o czterech stanowiskach stwarza bardzo dogodne warunki do szybkiego przyjęcia dużej ilości pojazdów szczególnie w początkowym okresie ich dostarczania przez przedsiębiorstwa. Obsadę PRT nr 2 poza jego kierownikiem, którym jest szef służby czołgowo-samochodowej pułku i kierownikiem stanowiska rozdziału stanowią wyłącznie przeszkoleni pracownicy POM na zasadzie świadczeń osobistych.

Tabela nr 2

Stanowisko pracy	skład osobowy						Uwagi
	Służby techniczne		Świadczenia osobiste				
	ofic.	pdf	mech	pisarz	reg	pracownik	
Kierownik PRT nr 2	1						+ sam. OT
Stanowisko kontroli stawiennictwa				1		1	
Stanowisko przyjęcia			12	4	2		
Stanowisko rozdziału		1		3	2		
Obrona i ochrona						8	
Regulacja ruchu						6	

Tabela 2. Skład osobowy punktu przyjęcia i rozdziału transportu organizowanego w zakładzie pracy.

Kierownik PRT jak również pozostałe osoby funkcyjne posiadają odpowiednią opracowaną dokumentację zgodnie z obowiązującymi przepisami^{4/}. Podobnie jak w przypadku PRT nr 1 organizuje się stanowisko kontroli stawiennictwa. Obsadę tego stanowiska stanowi dwóch pracowników którzy poza czynnościami wymienionymi w załączniku nr 5

4/ Wzory dokumentów do instrukcji o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek. Syg.Szt.Gen. 1089/82 str.77.

po upływie każdej godziny od chwili rozpoczęcia pracy PRT składają kierownikowi PRT meldunki dotyczące ilości przybyłych pojazdów z poszczególnych zakładów pracy. Obsada personalna każdego stanowiska przyjęcia składa się z czterech pracowników /pisarz, mechanik silnikowy, podwoziowy oraz elektryk/. Wszystkie stanowiska wyposażone są w awaryjne oświetlenie i niezbędne narzędzia.

W przypadku stwierdzenia niesprawności technicznej pojazdu niemożliwej do usunięcia w krótkim czasie, pojazd odsyłany jest do macierzystego zakładu pracy. W stosunku do pojazdów nie dostosowanych do potrzeb wojska, bądź źle wyposażonych, jak również nie spełniających określonych wymagań decyzję o ewentualnym przyjęciu podejmuje dowódca pułku osbiście /zwłaszcza gdy upływa czas dostarczenia pojazdów z GN/. Dotyczy to w szczególności zamalowywania znaków i napisów firmowych oraz oznakowania wojskowymi numerami rejestracyjnymi i maskowania świateł. Sądzić należy że PRT jest w stanie wykonywać awaryjnie proste czynności przy wyposażeniu w odpowiednie zestawy szablonów i farb i nie spowoduje to zahamowań w procesie przyjęcia pojazdów.

Po przyjęciu pojazd zostaje skierowany na stanowisko rozdziału, którego obsadę stanowi 2-3 pisarzy i kierownik stanowiska podoficer zawodowy służby czołgowo-samochodowej. Po wypełnieniu dokumentów przekazania pojazdów do pododdziałów i imiennym ich przydzieleniu do poszczególnych pododdziałów /zgodnie z obsadą etatową/ pojazdy uformowane w kolumny kierowane są za pośrednictwem łączników na motocyklach do MSD, magazynów amunicji lub rejonu alarmowego /zgodnie z opracowanym harmonogramem/.

Nadzór nad pracą wszystkich stanowisk sprawuje kierownik PRT, który zobowiązany jest składać w określonych terminach meldunki do ZKMRJ o narastaniu uzupełnienia zasadniczego pułku w środki transportowe. Praca na PRT trwa do chwili zakończenia procesu uzu-

pełnienia pułku w pojazdy samochodowe z GN. Po zakończeniu pracy następuje zwolnienie świadczeń osobistych i rzeczowych a kadra zawodowa powraca do jednostki i wykonuje kolejne przedsięwzięcia określone we własnych harmonogramach realizowanych czynności w czasie osiagania WSCB.

Szczególne znaczenie dla pułku o wysokim stopniu skadrowania ma zsynchronizowanie przybywającego na **uzupełnienie** pojazdu wraz z kierowcą - żołnierzem rezerwy /kierowca i pojazd z tego samego zakładu pracy/. Zgrywanie takie prowadzi Wku w miarę posiadanych możliwości i zasobów w poszczególnych zakładach pracy. W przypadku zaś kiedy kierowcy doprowadzający pojazdy do PRT nie posiadają przydziałów mobilizacyjnych wykorzystuje się ich do dostarczenia środków transportowych do wyznaczonych pododdziałów gdzie przekazują je właściwym kierowcom. Do czasu przekazania pojazdów samochodowych właściwym kierowcom, doprowadzających wykorzystuje się w ramach świadczeń osobistych do przeprowadzania należnych obsługiwania technicznych dostarczanych środków materiałowych.

2.1.2. Propozycje w zakresie działania grup ewakuacyjnych przy służbach technicznych

Działalność służb technicznych związana z ewakuacją w pułku zmechanizowanym o wysokim stopniu skadrowania można podzielić na dwa etapy.

Etap I polega na tym, że przedsięwzięcia związane z rozkonserwowaniem sprzętu technicznego i przygotowaniem go do ewakuacji realizowane są siłami plutonu remontowego i wydzielonych z kompanii zabezpieczenia do poszczególnych pododdziałów żołnierzy służby zasadniczej z chwilą wprowadzenia wyższych stanów gotowości bojowej. Rozkonserwowaniem sprzętu i przygotowaniem do ewakuacji kierują technicy pododdziałów.

Etap II obejmuje ewakuację sprzętu technicznego, mienia pododdziałów i służb oraz technicznych i bojowych środków materiałowych z miejsca stałej dyslokacji do rejonu alarmowego. Realizacja tych czynności rozpoczyna się z chwilą wprowadzenia stanu gotowości bojowej zagrożenia wojennego.

Ewakuacją kierują dowódcy pododdziałów, dowódcy grup mobilizacyjnych oraz szefowie służb.

Zasady działania grup ewakuacyjnych przy służbach technicznych zostały wstępnie przedstawione w rozdziale 1.2.2.

Ponieważ pułk posiada magazyny amunicji oddalone od MSD około 3 km należy przyjąć i rozpatrzyć działanie dwóch oddzielnych grup ewakuacyjnych /GE/ z których:

GE nr 1 działa w MSD zajmując się przygotowaniem do ewakuacji sprzętu technicznego,

GE nr 2 działa na składach amunicji zajmując się jej ewakuacją. Biorąc pod uwagę to, że kierowcy-mechanicy i kierowcy pojazdów samochodowych powołani do pułku w ramach MRA przybędą w czasie G+ 5-8 godzin należy do tego czasu przygotować sprzęt znajdujący się na ZN do ewakuacji. Wychodząc z zakresu wykonywanych zadań i ograniczeń czasowych grupa ewakuacyjny Nr 1 musi składać się z następujących podgrup:

- dowozu baterii akumulatorów;
- montażu baterii akumulatorów i uruchamiania silników /tylko pojazdów kołowych/;
- ewakuacji sprzętu artyleryjskiego i zestawów remontu bieżącej służby czołgowo-samochodowej.

Grupą ewakuacyjną Nr 1 dowodzi żołnierz zawodowy służby czołgowo-samochodowej /jeden z dowódców drużyn remontu pojazdów kołowych/ który, ze względu na mały zakres prac związanych z kierowaniem jest w stanie swoim działaniem objąć wszystkie podgrupy. Do jego obowiązków należy:

- pobieranie dokumentacji działania GE nr 1 z kancelarii mobiliza-

cyjnej;

- sprawne zorganizowanie stanowisk pracy;
- kierowanie działalnością poszczególnych podgrup;
- okresowe składanie meldunków o wykonanych zadaniach do ZKMRJ;
- rozwiązywanie grupy po wykonaniu zadań związanych z przygotowaniem sprzętu do ewakuacji;
- złożenie meldunku do ZKMRJ o zakończeniu działalności grupy i zdanie dokumentacji do kancelarii mobilizacyjnej.

Niezbędne ilości sił i środków jakimi powinna dysponować GE Nr 1 przedstawiono poniżej.

Tabela nr 3

Skład Grupy ewakuacyjnej nr 1	Stan osobowy				Dysponuje sprzętem
	Z plutonu remontowego	ze świadczeń			
	pdf	szeregowy	prac. cyw.	mechanik samochodowy	
Kierownik GEnr 1	1				W-t B1/Sam
Podgrupa baterii akumulatorów do poj. gaśnicowych do poj. kołowych	1	2			wózek akumulatorowy z przyczepką
		2			wózek akumulatorowy z przyczepką
Podgrupa nr 1 montażu baterii do poj. gaśnicowych		4		4	skrzynka narzędziowa
Podgrupa nr 2 montażu baterii do poj. kołowych		2	1	2	skrzynka narzędziowa
Podgrupa nr 3 montażu baterii do poj. kołowych		2	1	2	skrzynka narzędziowa
Podgrupa nr 4 montażu baterii do poj. kołowych		2	1	2	skrzynka narzędziowa
Podgrupa ewakuacji sprzętu artyleryjskiego i ZRB		4		4	ciągnik rolniczy

Tabela 3. Stan osobowy Grupy ewakuacyjnej nr 1 przy służbach technicznych.

Podgrupa dowozu baterii akumulatorów ma zadanie dostarczenia ich w czasie określonym harmonogramem zał. nr 7 z przechowalni akumulatorów do miejsc postoju pojazdów ZN. Podgrupą dowodzi starszy elektromechanik podoficer zawodowy dzieląc ją na dwie drużyny, z których jedną dowodzi akumulatory do pojazdów kołowych a druga do pojazdów gąsienicowych.

Podgrupa ta realizuje takie przedsięwzięcia jak:

- uruchomienie wózków akumulatorowych i podjazd pod przechowalnię;
- pobranie baterii akumulatorów z przechowalni i załadowanie na wózki według kolejności dowozu do pododdziałów i ustawienia pojazdów mechanicznych;
- przewóz baterii do pododdziałów i ustawienie przy pojazdach mechanicznych zgodnie z numerami rejestracyjnymi;
- dokonanie wpisu do książek o wydaniu baterii.

Po wykonaniu swoich zadań podgrupa ta wykonuje przedsięwzięcia nakazane przez kierownika GE, najczęściej będzie to pomoc innej podgrupie.

Podgrupy montażu baterii i uruchamiania silników mają zadanie dowiezione baterie akumulatorów, zamontować w pojazdach oraz uruchomić silniki. Składają się one początkowo z dwuosobowych ekip żołnierzy i pracowników cywilnych plutonu remontowego, a po 4 godzinach przewidziane jest wzmocnienie ich przez przybyłych mechaników powołanych z GN w ramach świadczeń osobistych. Podgrupy te wykonują prace pod nadzorem techników pododdziałów. Jedną z podgrup montuje akumulatory w pojazdach gąsienicowych /bez uruchamiania silników/ pod nadzorem technika batalionu czołgów^{5/}.

5/ pojazdy gąsienicowe uruchamiane są po przybyciu kierowców w ramach MRA.

Podgrupy te realizują następujące czynności:

- sprawdzają zgodność numerów dowieszonych baterii z pojazdem;
- montują baterie akumulatorów w poszczególnych pojazdach;
- uruchamiają silniki pojazdów kołowych;
- sprawdzają działanie elementów instalacji elektrycznej /obwody oświetlenia i sygnalizacji/;
- wyłączają silniki po osiągnięciu temperatury eksploatacyjnej;
- składają meldunki przez dowódcę drużyny, technikowi lub odpowiedzialnemu za sprzęt w danym pododdziale o zakończeniu czynności związanych z przygotowaniem sprzętu do ewakuacji.

Podgrupa ewakuacji ciągnionego sprzętu artyleryjskiego i zestawów remontu bieżącego służby czołgów samochodowej na zadanie: wytoczyć sprzęt artyleryjski z działowni i podczepić go do ciągników /samochodów/ a następnie sprawnie załadować na pojazdy mechaniczne zestawy remontu bieżącego.

Podgrupą tą dowodzi technik dywizjonu artylerii a następnie magazynier sprzętu samochodowego.

Podgrupa ta realizuje następujące czynności:

- ściągnięcie haubic i armat z podstawek i wytoczenie ich na plac przed garaż;
- załadowanie osprzętu artyleryjskiego na ciągniki;
- podczepienie dział do ciągników;
- załadowanie na pojazdy kontenerów ZRB.

Grupa ewakuacyjna Nr 1 pracuje w czasie od G-100 do G+ 12.00. Po zakończeniu pracy kierownik grupy podległy personel kieruje do macierzystych pododdziałów a wykorzystywane świadczenia osobiste i rzeczowe odsyła zgodnie z planem ich wykorzystania do następnych zadań po czym składa meldunek do ZKMRJ o zakończeniu prac grupy i przystępuje do wykonywania dalszych zamierzeń związanych z osiągnięciem WSGB. W tym przypadku, ponieważ jest to dowódca drużyny

remontu pojazdów kołowych od G+12, gdy prowadzona jest ewakuacja do RA działa wraz z drużyną jako ruchomy patrol pomocy technicznej na drogach przegrupowania pułku z MSD do RA.

Schemat obrazujący organizację działania grupy ewakuacyjnej nr 1 zawiera załącznik nr 6 natomiast harmonogram realizacji zadań przez GE nr 1 przy służbach technicznych - załącznik nr 7.

Grupa ewakuacyjna Nr 2 przy służbach technicznych ma zadanie ewakuacji amunicji z magazynów do rejonu alarmowego na potrzeby pododdziałów i kompanii zaopatrzenia /według urzutowania zapasów ruchomych/pułku. Grupą tą w pułku zmechanizowanym o wysokim stopniu skadrowania powinien dowodzić szef służby uzbrojenia bo tylko on wspólnie z magazynierami, którzy będą zajęci wydawaniem amunicji zna jej ułożenie i podział w poszczególnych magazynach i komorach. Do ewakuacji amunicji z magazynów wykorzystywane mogą być tylko siły i środki świadczeń osobistych i rzeczowych, tak więc grupa ta może rozpocząć pracę dopiero od G+ 4-5 godzin stanu GBZW lub PLGB.

W działalności grupy Nr2można wyróżnić trzy etapy:

Etap I - to przyjęcie świadczeń osobistych i rzeczowych oraz ich rozdział do poszczególnych grup załadowczych i postawienie zadań;

Etap II - to wydanie amunicji dla grup mobilizacyjnych i pododdziałów zgodnie z urzutowaniem zapasów ruchomych;

Etap III - ewakuacja ruchomych zapasów amunicji przewożonych w tyłach pułku do rejonu alarmowego.

Etap I jest etapem przygotowawczym do wykonywania zasadniczych zadań ewakuacji amunicji ale jest on niezbędny w celu właściwego zorganizowania pracy, krótkiego przeszkolenia ludzi w zakresie prac załadowczych jak i postawienia poszczególnym ekipom załadowczym konkretnych zadań.

W etapie drugim następuje wydanie amunicji dla grup mobilizacyjnych i pododdziałów. Za odbiór amunicji dla swoich grup mobilizacyjnych /w terminach ściśle określonych planem ewakuacji/ odpowiadają dowódcy tych grup i pododdziałów. Wykorzystują oni do tego celu środki transportowe wcielone do pododdziałów w ramach MRA, jednak z powodu małych ich ilości zmuszeni są do korzystania ze świadczeń rzeczowych w tym zakresie, aż do czasu otrzymania uzupełnienia zasadniczego. Pozwala to im na zrealizowanie zadań ewakuacyjnych związanych z odbieraniem amunicji w nakazanych terminach ale powoduje konieczność dokonywania czasochłonnych i pracochłonnych przeładunków w rejonie mobilizacji szczególnie w początkowym okresie ewakuacji.

W etapie trzecim, zadaniem tej grupy jest załadowanie i ewakuowanie pułkowych zapasów ruchomych amunicji. Zakładając, że stan GBZW będzie się wydłużał, wystąpi konieczność ewakuacji amunicji środkami transportowymi przyjętymi do pułku w ramach świadczeń rzeczowych i składowania jej na gruncie na potrzeby PSA pułku. W przypadku gdyby stan ten nie trwał zbyt długo lub odrazu wprowadzony zostanie stan pełnej gotowości bojowej przyjęte na PRT nr 2 środki transportowe przeznaczone dla kompanii zaopatrzenia pod załadunek amunicji będą skierowane bezpośrednio do magazynów. Graficznie odzwierciedlenie przedsięwzięć wykonawczych ilustruje załącznik nr 5.

Grupa ewakuacji amunicji kończy pracę z chwilą całkowitego jej wyewakuowania do rejonu alarmowego. Szef służby uzbrojenia i elektroniki przekazuje opuszczone pomieszczenia magazynowe zgodnie z ustaleniami planu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w pułku, natomiast świadczenia osobiste i rezerwowe zostają zwolnione po potwierdzeniu wykonania zleconych zadań w odpowiednich dokumentach.

ZAKOŃCZENIE

W niniejszym opracowaniu starano się ocenić sprawność dotychczas funkcjonującego systemu zabezpieczenia technicznego osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej i poczynienia propozycji jego udoskonalenia we współczesnych złożonych warunkach mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk. Rozpatrzenie tych problemów poprzedzone wnikliwym studiowaniem literatury i prowadzonych przez długi okres czasu osobistych obserwacji, utwierdziło autora w przekonaniu, że właściwie zorganizowane zabezpieczenie techniczne mobilizacyjnego rozwinięcia, stanowić będzie nieodłączny element sprawnego, w zakładanym czasie osiągnięcia przez pułk pełnej gotowości bojowej.

W osobistych rozważaniach starano się uzasadnić przydatność tego systemu w praktycznym zastosowaniu. Założenia organizacyjne systemu zabezpieczenia technicznego uwzględniają prawdopodobne oddziaływanie nieprzyjaciela na ten proces i przewidują jego poprawne funkcjonowanie nawet podczas intensywnych zakłóceń spowodowanych oddziaływaniem przeciwnika. Niemniej jednak system ten powinien być stale doskonalony a konieczność tego wynika ze zmieniających się środków walki, zasad działania i możliwości nieprzyjaciela.

Na podstawie przeprowadzonej analizy systemu zabezpieczenia technicznego mobilizacyjnego rozwinięcia pułku, można stwierdzić, że jest to proces trudny i bardzo złożony. Jego złożoność polega w dużej mierze na losowości zdarzeń, do których należy zaliczyć uzupełnienie pułku żołnierzami rezerwy i środkami transportowymi, a tym samym dużej zmienności w czasie i będących w dyspozycji sił i środków.

Z rozważań prowadzonych w niniejszej pracy wynika że głównie zadania służb technicznych w procesie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku sprowadzają się do:

- Uzupełnienia środków transportowych do etatu czasu "W";
- Zabezpieczenia w środki transportowe elementów bazy mobilizacyjnej;
- Organizacji i kierowania rozkonserwowaniem i przygotowaniem sprzętu do ewakuacji;
- Organizacji ewakuacji bojowych i technicznych środków materiałowych;
- Organizacji zabezpieczenia technicznego przegrupowania pułku do rejonu alarmowego.

Zastępca dowódcy pułku do spraw technicznych oprócz dokumentacji wykonywanej nakazem instrukcji powinien posiadać plan wykorzystania sił i środków służb technicznych do realizacji zadań zabezpieczenia technicznego jak i również harmonogram działania grup ewakuacyjnych przy ST.

Służby techniczne wraz z pionem operacyjnym pułku i WKU powinny dążyć do maksymalnego zsynchronizowania kierowców rezerwy z dostarczonymi środkami transportowymi, albowiem eliminuje to przekazywanie pojazdu w pododdziale.

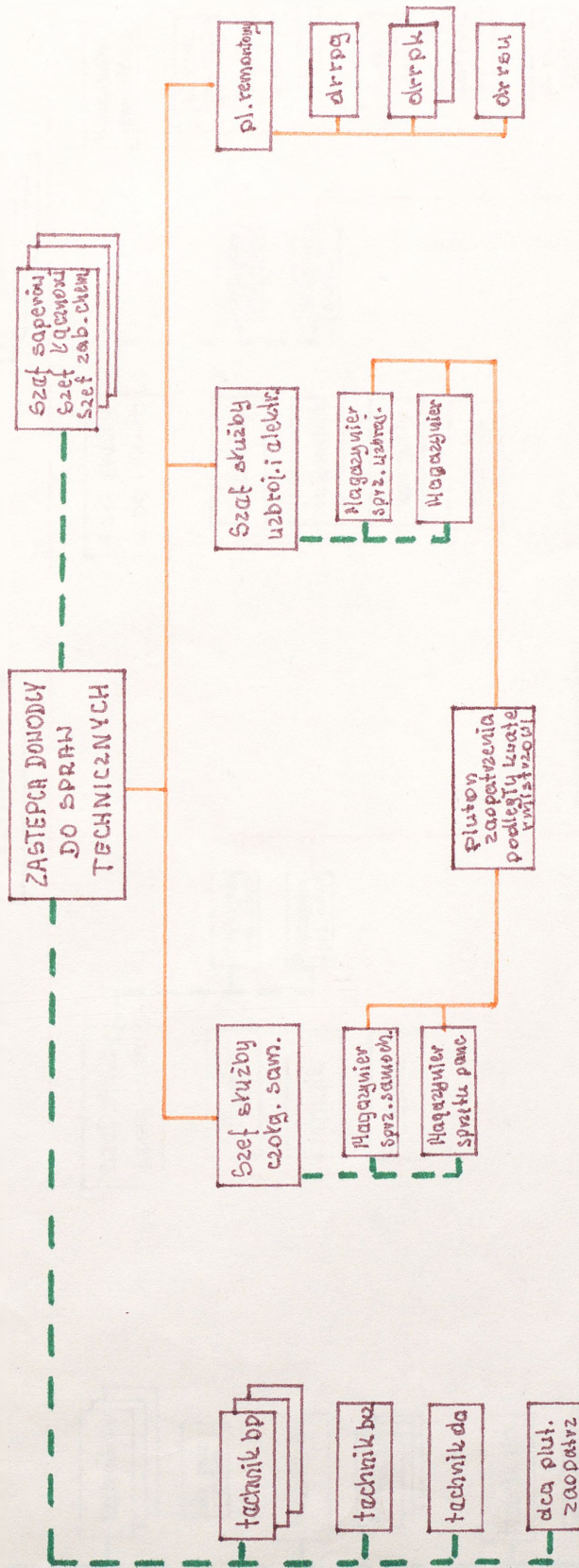
System zabezpieczenia technicznego jak wspomniano na początku pracy jest jednym z wielu podsystemów zabezpieczających działania wojsk i dlatego realizacja czynności wchodzących w skład zabezpieczenia technicznego musi być "zgrana" z czynnościami realizowanymi przez pozostałe komórki organizacyjne pułku.

Właściwe rozwiązanie wszystkich problemów w okresie pokoju stworzy niezbędne warunki uruchomienia /w dowolnej sytuacji/ systemu mobilizacji i zabezpieczenia mobilizacyjnego pułku, a tym samym sprawnego i operatywnego działania angażowanych sił i środków.

W swojej pracy przedstawiłem tylko wiodące - moim zdaniem problemy związane z zabezpieczeniem technicznym mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk. Wiele problemów ze względu na ograniczoną objętość pracy, tylko zasygnalizowano. Myślę jednak, że z uwagi na rozległość i złożoność problematyki niniejsza praca może stanowić jedynie przyczynek do bardziej wnikliwych opracowań i rozwiązań tego tematu.

WYKAZ LITERATURY

1. Archipow W.: "Uprawljennie dwiženijem kałon". Tyż i snabženije sowietских woornżonnych sił. nr 10/84.
2. Instrukcja w sprawie przekazywania dla potrzeb obrony państwa środków transportowych i maszyn znajdujących się w posiadaniu instytucji, przedsiębiorstw państwowych, organizacji społecznych i zawodowych. Szt.Gen. 1078/82.
3. Instrukcja o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek wojskowych. Szt.Gen. 1083/82.
4. Instrukcja w sprawie przygotowania i przekazania pojazdów samochodowych i maszyn na potrzeby obrony państwa przez jednostki organizacyjne gospodarki społecznej. Szt.Gen. 821/77.
5. Właściwości uzupełnienia potrzeb mobilizacyjnych jednostek wojskowych żołnierzami rezerwy oraz pojazdami samochodowymi i maszynami z gospodarki narodowej. BI nr 2/140/.
6. Jagiełto, WISNIEWSKI : "Metodyka wojskowych badań naukowych" wyd. ASG WP, Warszawa 1980r.
7. Lipowski A.: Mobilizacyjne rozwinięcie oddziału, oraz działanie dowódcy i sztabu w zakresie opracowania dokumentów planu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej. Skrypt ASG WP wew. 3612/81.
8. Musiał J.: Organizacja planowanie i kierowanie mobilizacyjnym rozwinięciem ZT w ramach osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej. Skrypt, ASG WP wew. 3513/80.
9. Wzory dokumentów do instrukcji o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek wojskowych. -Szt.Gen. 1089/82.
10. Zbiór podstawowych definicji, skrótów, nazw oraz znaków umownych stosowanych w pracach mobilizacyjno-uzupełnieniowych sił zbrojnych PRL. Szt.Gen. 1148/82.

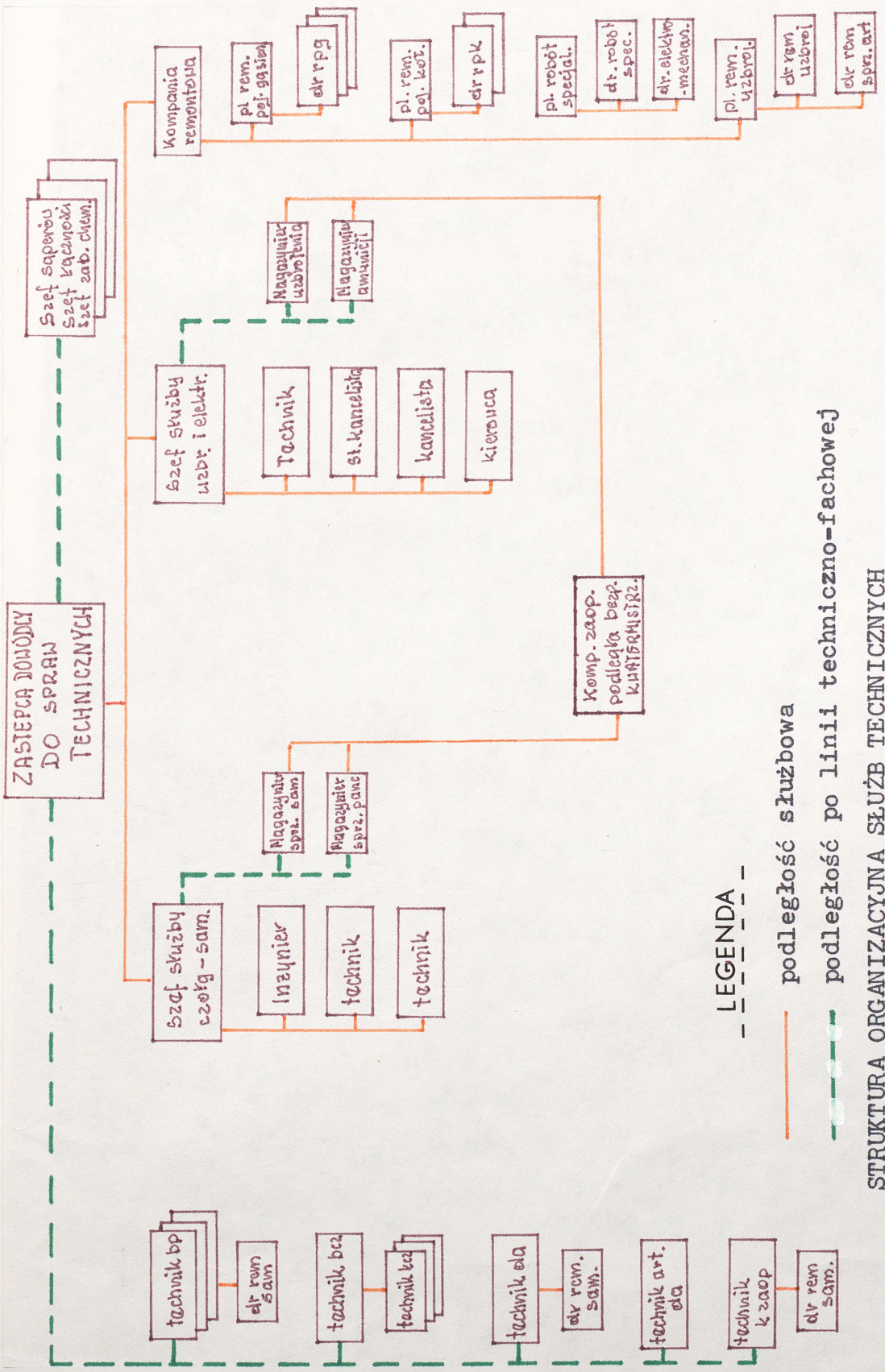

— LEGENDA —

— podległość służbowa

- - - podległość po linii techniczno-fachowej

STRUKTURA ORGANIZACYJNA SŁUŻB TECHNICZNYCH SKADROWANEGO PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO

LEGENDA

— podległość służbowa

— podległość po linii techniczno-fachowej

STRUKTURA ORGANIZACYJNA SŁUŻB TECHNICZNYCH
PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO CZASU "W"

ORGANIZACJA PRZYJĘCIA I ROZDZIAŁU ŚRODKÓW TRANSPORTOWYCH POBIERANYCH Z GOSPODARKI NARODOWEJ W RAMACH MRA
/wariant/

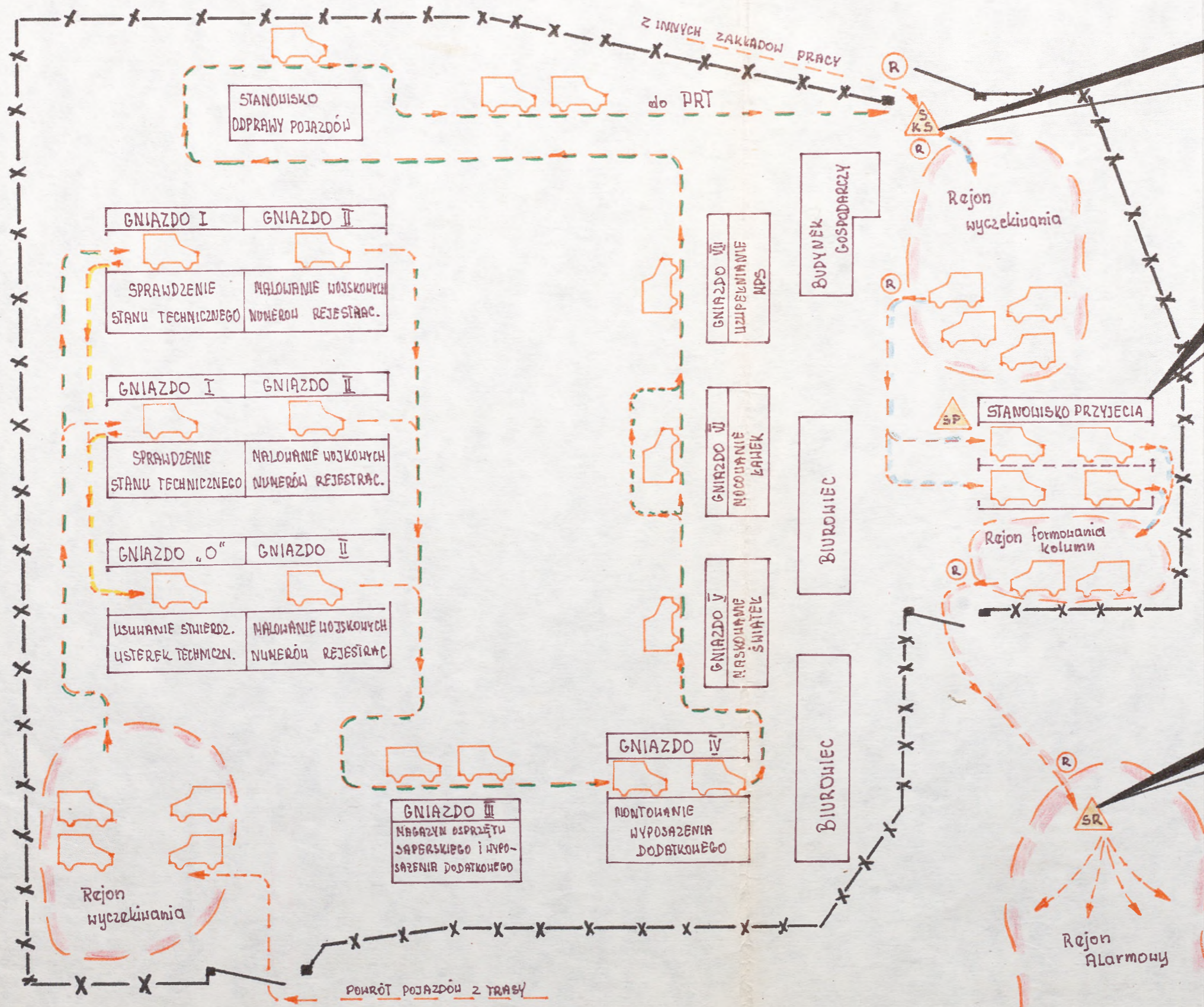

LEGENDA

- stanowisko kontroli stawiennictwa
- stanowisko przyjęcia
- stanowisko rozdziału
- droga pojazdów do PRT
- droga pojazdów z PRT do grup i mob
- samochód c-t w miejscu podstawienia
- regulacja ruchu

SCHEMAT DOSTOSOWANIA ŚRODKÓW TRANSPORTOWYCH DO POTRZEB EKSPLOATACJI W WOJSKU I ROZWINIĘCIA PRT NA BAZIE ZAKŁADU PRACY /wariant/

ZADANIA STANOWISKA KONTROLI STAWIENICTWA

- sprawdzenie zgodności skierowania pojazdu /maszyny/ z nadanym przydziałem mobilizacyjnym;
- odnotowanie przybycia pojazdu w wykazie zakładów pracy;
- kierowanie dostarczonych poj.samochodowych do rej.wyczekiwania lub na stanowiska przyjęcia;
- kierowanie maszyn ciężkich bezpośrednio do RA na stanowisko rdz.

ZADANIA STANOWISKA PRZYJĘCIA

- sprawdzenie dostosowania pojazdów samochodowych do potrzeb eksploatacji wojska;
- przyjęcie od przedstawicieli zakładów pracy "Poświadczenia przekazania - zwrotu środka transportowego";
- sprawdzenie ilości paliwa w dostarczonych pojazdach samochodowych;
- ustalenie stanu technicznego pojazdu;
- sprawdzenie wyposażenia indywidualnego;
- sprawdzenie prawidłowości wypeł. dokumentów poj. - w tym wojskowej wkładki do dow. rejestracyjnego i książki pojazdu;
- wypełnienie poświadczenia przekazania środka transportowego;
- kierowanie pojazdów do stanowiska rozdziału;

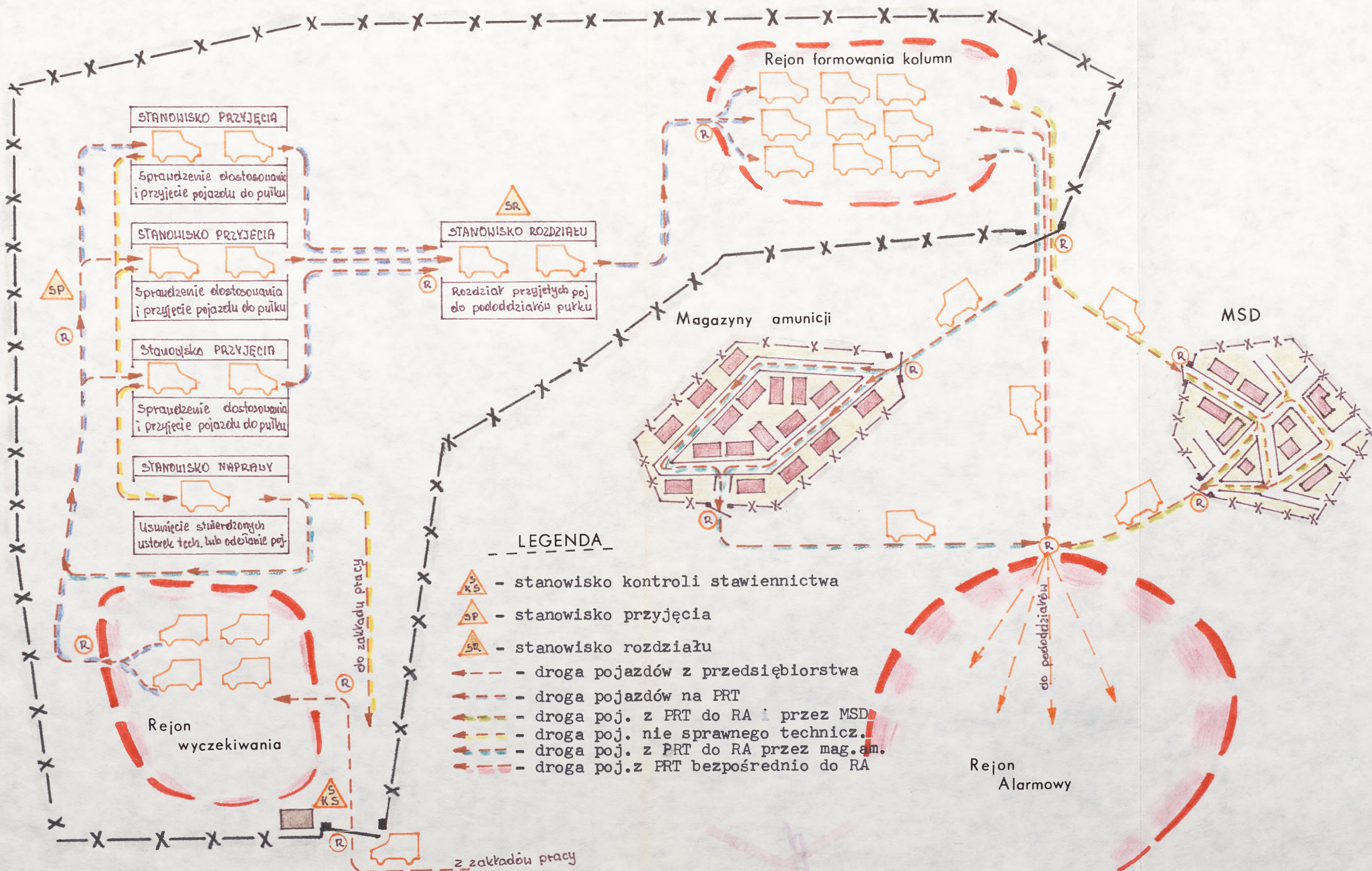
ZADANIA STANOWISKA ROZDZIAŁU

- wypełnienie asygnat przekazania pojazdów do pododdziałów;
- kierowanie pojazdów samochodowych /maszyn/ do właściwych użytkowników.

ORGANIZACJA PRZYJĘCIA I ROZDZIAŁU ŚRODKÓW TRANSPORTOWYCH NA BAZIE ZAKŁADU PRACY

/wariant/

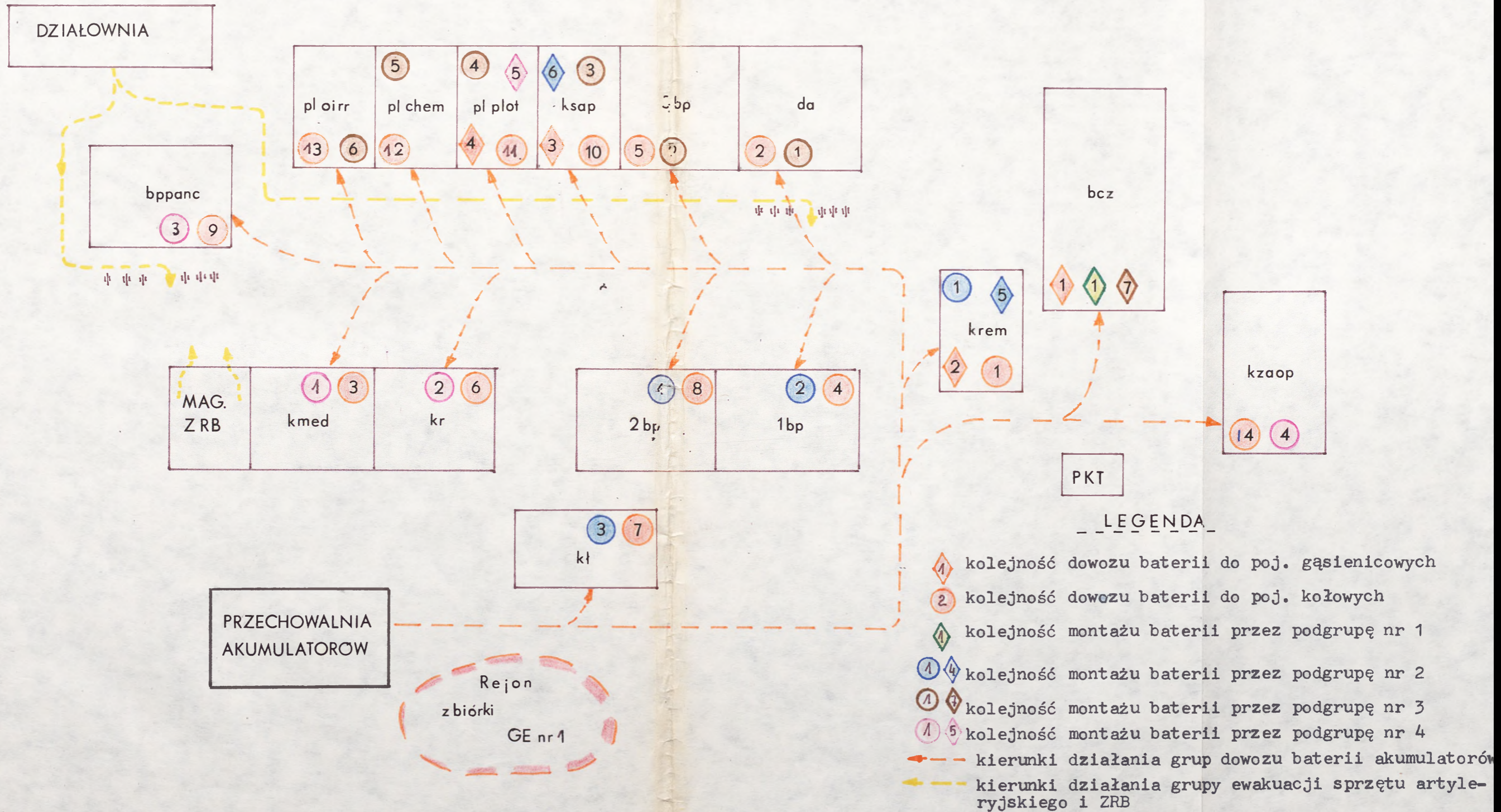
LEGENDA

- stanowisko kontroli stawiennictwa
- stanowisko przyjęcia
- stanowisko rozdziału
- droga pojazdów z przedsiębiorstwa
- droga pojazdów na PRT
- droga poj. z PRT do RA i przez MSD
- droga poj. nie sprawnego technicz.
- droga poj. z PRT do RA przez mag.am.
- droga poj. z PRT bezpośrednio do RA

do zakładu pracy

z zakładów pracy

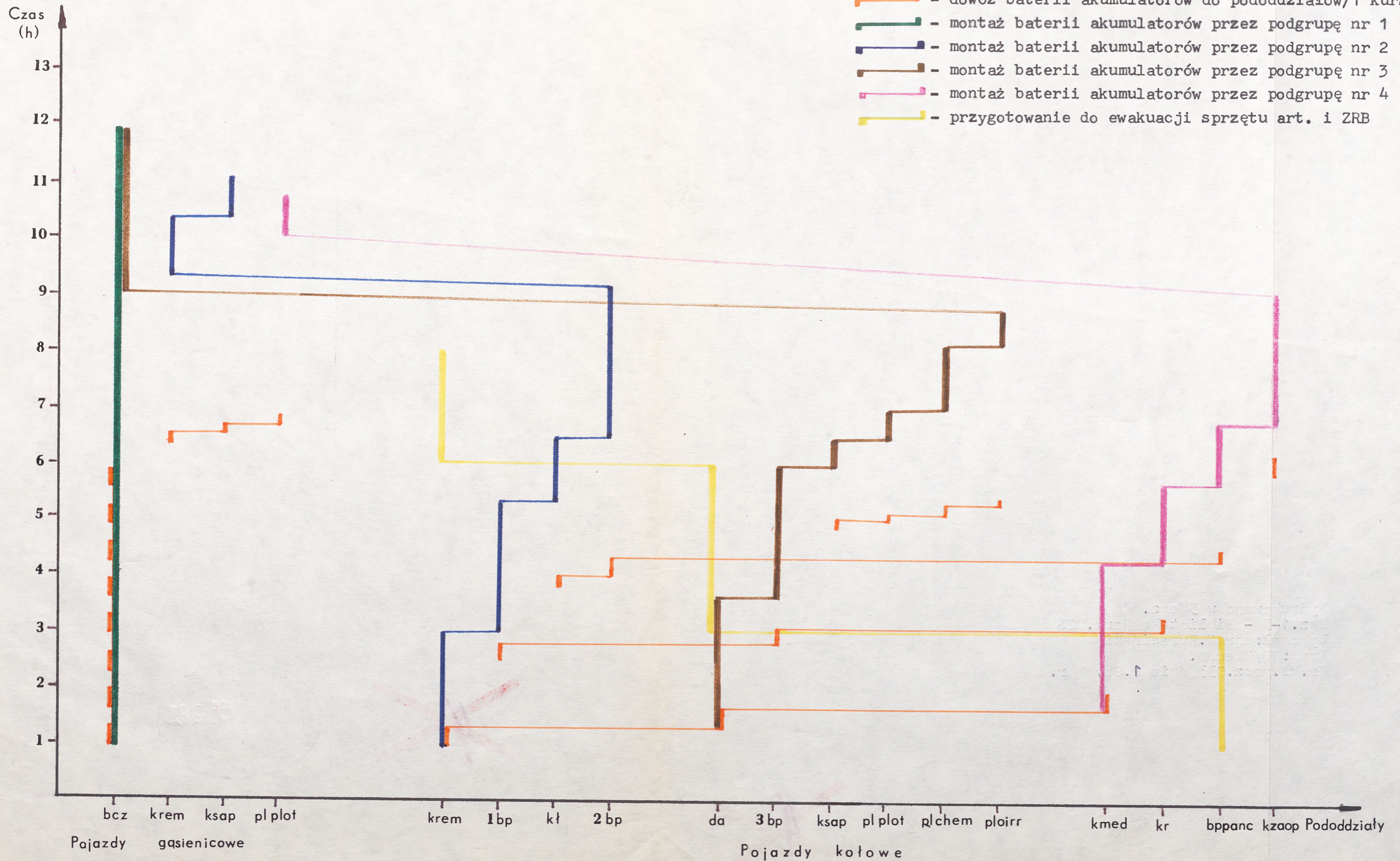
SCHEMAT ORGANIZACJI DZIAŁANIA GRUPY EWAKUACYJNEJ NR 1
/wariant/

HARMONOGRAM REALIZACJI ZADAŃ PRZEZ GRUPĘ EWAKUACYJNĄ NR 1
/wariant/

LEGENDA

- - dowóz baterii akumulatorów do pododdziałów/1 kurs/
- - montaż baterii akumulatorów przez podgrupę nr 1
- - montaż baterii akumulatorów przez podgrupę nr 2
- - montaż baterii akumulatorów przez podgrupę nr 3
- - montaż baterii akumulatorów przez podgrupę nr 4
- - przygotowanie do ewakuacji sprzętu art. i ZRB

(wersja)

SPIS TREŚCI

1. Wstęp - 1

2. Zadanie - 2

3. Wyniki - 3

4. Podsumowanie - 4

5. Załączniki - 5

